XV. évfolyam 5. szám *2026. szeptember–október*

ÁLDÁS, BÉKESSÉG!

A Pomáz-Csobánkai Református Társegyházközség lapja

A TARTALOMBÓL

VÍZ FAKAD, ÉLET TÁMAD
A pomázi szabadtéri evangélizáció igehirdetései

EZOTÉRIA – KERESZTYÉN SZEMMEL
Óváryné Herpai Dóra előadása

PEDIG ÉN IMÁDKOZTAM ÉRTE…
Gondolatok az imádságról
Bolyki László igehirdetése alapján

A fejük fölött levő boltozaton fölül egy zafírfényű trónus alakja látszott, a trónus alakja fölött pedig emberhez hasonló alak látszott. Ezüstösen csillogónak láttam: derekától fölfelé úgy látszott, mintha tűz fogná körül, derekától lefelé pedig úgy láttam, mintha fényözön venné körül. A körülötte levő fényözön olyannak látszott, mint a szivárvány, amely a felhőkön szokott lenni esős napon. Ilyen volt az Úr dicsőségének a látványa. Amikor megláttam, arcra borultam, és hallottam, hogy valaki megszólal. Ezt mondta nekem: Emberfia, állj a lábadra, beszélni akarok veled! Miközben beszélt, lélek áradt belém, talpra állított, én pedig hallottam, hogy beszél hozzám.

(Ézsaiás 1,26-28; 2,1-2)

IMÁDSÁG

Mindenható Istenünk! Dicsőítünk Téged elsősorban azért, mert nem vagy néma, mint a bálványok, hanem beszélő Isten vagy. Köszönjük, hogy kijelentetted magadat sokféleképpen sokaknak. Köszönjük, hogy valamennyire már mi is ismerhetünk Téged és az a kevés is olyan sokat jelent. Engedd, hogy egyre mélyebben megismerjük szent személyedet és hozzánk szóló igédet.

Magasztalunk azért, mert az ige valóban kőszálként megáll. Olyan sok igazság, hazugság, féligazság hangzott már el ezen a földön, és olyan hamar túlszaladt rajtuk a történelem. Áldunk azért, mert Neked minden szavad igaz, minden ígéreted beteljesedik, s magasztalunk azért, mert a Te beszéded minden emberi beszédtől különbözik abban, hogy teremtő ereje van. Ami kevés jó és szép az életünkben, Istenünk, azt mind a Te igéddel hoztad létre. Magasztalunk téged ezért.

Köszönünk minden percet, amit előtted való csendben tölthetünk, olvasva a Bibliát, elmélkedve a Te igazságaidon, vagy hallgatva az ige magyarázatát. Könyörülj rajtunk, hogy ez soha ne legyen hiábavaló, hogy ne szóljon igéd hiába.

Megvalljuk bűnbánattal, hogy olyan sok igédet elengedtük a fülünk mellett, olyan sokszor a saját gondolatainkkal foglalkozunk, nem engedjük, hogy felemelj minket a Te magasságos gondolataidhoz. És megvalljuk bűnbánattal, hogy az is előfordult, hogy tudtuk, mi lett volna a Te akaratod, mégis mást, olykor annak az ellenkezőjét cselekedtük. Köszönjük türelmedet.

Kérünk, legyen szavad most is hozzánk. Tedd a szívünket nyitottá, fogékonnyá mindarra, ami Tőled jön. Adj nekünk határozott ellenállást mindennel szemben, ami alulról jön, sötét és hazugság. Ajándékozz meg szavaddal. Vigasztalj, bátoríts, vagy törd össze keménységünket. Végezd el bennünk a Te áldott, újjáteremtő munkádat. Szeretnénk gondolkozásunkat és életünket visszaalakítani, reformálni egészen a Te igédhez.

(Cseri Kálmán, 2009. október 31.) ■

Ma csak álmodom arról

Ma csak álmodom arról,
gyönyörű lehet,
Ha ott állok, végre Előtted.
Ma csak álmodom arról,
hogy lesz majd egy nap,
Mikor színről-színre látlak!
Ma csak álmodom arról…

Mit érzek majd akkor,
mikor dicsőséged vár,
Talán csendben csodállak,
vagy a lábam táncot jár?

Vajon térdemre hullok,
vagy állva nézek Rád,
Halleluját kiáltok,
vagy elnémul a szám?
Ma csak álmodom arról,

ma csak álmodom arról…

Ma csak álmodom arról,
bár ott lennék már,
Ahol a Fiú a menyegzőre vár.
Ma csak álmodom arról,
mikor nem lesz más,
Csupán boldog, örök imádás;
Ma csak álmodom arról,

Ma csak álmodom arról…

(Bart Millard [MercyMe]:
I can only imagine c.
dalának fordítása)

Ó, szent és jó Atyánk…

Ó, szent és jó Atyánk, kegyelmes hű Atyánk,
Felséges trónod elé száll felhő imánk.
Szenteld meg életünk, tisztábbak hadd legyünk!
Atyánk, Atyánk, epedve vágy szívünk,
Atyánk, Atyánk, kegyelmed add nekünk!

Vágy, szív és értelem; Te vezesd szüntelen,
Kísértés, hogyha ránk jön, nagy hatalmad add!
Ha gyötör fájdalom, küldd el szent vigaszod,
Szánj meg és áraszd ránk nagy kegyelmedet,
Dícsérjük szüntelen, imádjuk szent neved!
Ámen.

Seregek Ura

Győz az Úr! Győz az Úr!
Istenünk, a győztes nagy Király,
Nem hagy el, az oldalunkon áll!
Áldott az, kinek csak Benne van reménye!

Az Úrral való egység imája

Imádott Jézusom!
Lábunk együtt járjon,
kezünk együtt gyűjtsön,
szívünk együtt dobbanjon,
bensőnk együtt érezzen,
elménk gondolata egy legyen,
fülünk együtt figyeljen a csöndességre,
szemünk egymásba nézzen és tekintetünk
összeforrjon,
ajkunk együtt könyörögjön az Örök Atyához
irgalomért!
Ámen.

Megváltóm él, én jól tudom…

1. Megváltóm él, én jól tudom,
Őt Megváltómnak hívhatom!
Ki Benne hisz, nem lát halált,
Új testben látja majd Urát!

2. Mert Jézus egy nap visszajön,
Mint Bíró áll meg e földön.
Egy nap majd innen búcsúzok,
A sírban békén nyughatok.

3. Elhúnyva várom Megváltóm,
Ő hű, eljő értem, tudom.
Mert Krisztus lett az életem,
A halál nem árt énnekem!

4. Ítélet napja felvirrad,
S bár testemből csak por marad,
Bár fogva tart soká a sír,
Életre Bírám visszahív,

5. Feltámaszt engem mint egyént,
És minden embert egyenként.
Meglátja Őt az én szemem,
Meglátom Őt, ki Istenem,

6. És leghőbb vágyam teljesül,
Megváltómnak szívem örül!
Kimondhatatlan örömem:
Megváltóm arcát nézhetem!

(Charles Wesley)

Lekció: 1János 2,12-17
Textus: 1János 2,15-17

NYILAS ZOLTÁN ESPERES IGEHIRDETÉSE

A világ három arca és Isten szeretete a kereszten

Kedves testvérek! Talán zavarba ejtő az a két ige, amelyet egymás mellett hallottunk és olvastunk most az istentiszteletünkön. Zavarba ejtő egymás mellett az a kijelentés, hogy *„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen”;* és amit ugyanez a János az apostoli levelében ír: *„Ne szeressétek a világot, se azt, ami a világban van.”* Hogy is van ez? Nem is nagyon értjük, mit szeretne Isten a szívünkre helyezni.

Egészen bizonyos, hogy ez a kifejezés, hogy „a világ”, nem azonos értelmű a Szentírás e két különböző helyén, mert Isten szereti ezt a teremtett világot, szereti az embert. Szereti még azt az embert is, aki nagyon messzire került tőle. Annyira szereti, hogy egyszülött Fiát, Jézus Krisztust adta érte.

Amikor azonban János azt mondja: *„Ne szeressétek a világot…”,* akkor nem a teremtett világra gondol. Nem azt mondja, hogy ne szeressük a természetet, ne szeressük benne a szépet, ne szeressük a családunkat, a hivatásunkat, hogy ne lehessen egy jót ennünk, hogy ne hallgathassunk egy jó zenét és mindazzal ne éljünk, amit Isten ajándékba adott, hanem az Istentől elszakadt élet rendjét érti alatta. Azt a világot, amely azt hirdeti és próbálja elhitetni, hogy Isten nélkül is boldog lehetsz, hogy Isten nélkül is megépítheted magadat, hogy Isten nélkül is megtalálhatod azt, ami teljessé teszi az életedet.

János azt mondja erre a világra, hogy három arca van: a test kívánsága, a szem kívánsága és a vagyonnal való kérkedés.

Három arc. Három mondattal össze lehetne foglalni:

- Élvezni akarom az életet.
- Meg akarok benne mindent szerezni.
- Meg akarom végre mutatni azt, hogy mire jutottam.

Igen, az Istentől elszakadt világnak ez a hármassága jelenik meg.

János először azt mondja, hogy ez a *test kívánsága.* Amikor a Biblia a testről beszél, akkor nem valami egyszerűen roszszról beszél. Nem arról beszél, hogy a test – akik vagyunk – alapvetően rossz lenne, hiszen Isten teremtette, formálta a testünket is, sőt maga Krisztus is testet öltött, neki is volt bőre, Ő is tapintott, vett levegőt, volt vérkeringése és volt, amikor aludt is.

A test kívánsága inkább azt jelenti itt, hogy az a legfontosabb, ami után vágyakozom, amit meg akarok kapni, most azonnal. Ha fáradt vagyok, akkor nyugalmat szeretnék. Ha éhes vagyok, enni akarok. Ha megbántottak, elégtételt akarok. Ha sikerre, elismerésre vágyom, akkor azt, hogy végre észrevegyenek. Nem arról van szó, hogy mindez rossz, hanem akkor válik követhetetlen rosszá, amikor már nem én döntöm el, hogy mit jelentenek a vágyaim, hanem a vágyaim határozzák meg az életemet.

A hétköznapokban ezt halljuk: Akkor leszel boldog, ha kielégíted a vágyaidat. Az evangélium viszont azt mondja: Akkor vagy szabad, hogyha nem a vágyaid irányítanak, nem azok uralkodnak rajtad; ezt a szabadságot pedig Jézus Krisztus adja.

A második arca ennek a világnak: a *szem kívánsága.* Milyen érdekes kifejezés ez! A szemünkkel látunk, és amit látunk, gyakran meg is kívánjuk. Már a Biblia első lapjain ezt olvassuk Évától: *„Az asszony úgy látta, hogy jó volna enni arról a fáról, hogy csábítja a szemet, és kívánatos is az a fa, mert okossá tesz: szakított hát a gyümölcséből, és evett.”* A honfoglalás történetében Ákán így vall Józsué előtt: *„megláttam … Megkívántam és elvettem…”* Dávid, amikor meglátja Betsabét, katonája feleségét, hasonlóan cselekszik. Látja, megkívánja és meg is szerzi magának.

Ősi törvény ez: a szem törvénye. Látom, megkívánom, megszerzem. Azt hiszem, ma ez sokkal erősebben működik, mint a világban bármikor. Egy olyan kultúrában élünk, amelyet alapvetően nem a szavak határoznak meg, hanem a képek, amit látunk. Soha ennyi mindent nem láttunk még a világból. Látjuk mások házát, autóját, látjuk mások utazását, látjuk, ki milyen kávét iszik, látjuk mások családját, mások sikereit, szolgálatát, mások életét – mindent látunk. Nincs olyan, hogy valami észrevétlenül születik meg ebben a világban.

Talán egy évvel ezelőtt mondtam a konfirmandusoknak, hogy készítettem egy videót, és már 121-en látták! Az egyik fiú odaszólt: Amit én kitettem az Instára, azt meg 2000-en.

Mindent látunk. Azt is, hogy neki van. De nekem miért nincs? Amikor a világot így látjuk, abban benne van az összehasonlítás. Mert mindig találunk valakit, aki több, aki nagyobb, akinek szebb a háza, akinek jobb az állása, na-

gyobb a gyülekezete, sikeresebbek a gyermekei, több követője van, nagyobb tekintélye, több lehetősége. És egyszer csak már nem is azt látom, hogy Isten mit adott nekem, mert megvakultak a szemeim.

Kedves testvérek, sok ez a kívánság és látás, amiben vagyunk. Sok, mert pozíciók, kapcsolatok, lehetőségek, mindmind azt mondják: Szerezd meg! Istenünk igéje pedig arra hívja fel a figyelmünket, hogy a világ elmúlik és annak kívánsága is. Mert a kívánságunknak nincs végállomása. Mindig van valami utána. De Krisztus azt mondja: *„aki énhozzám jön, nem éhezik meg”.* Minthogyha állandóan ezt hallanánk: Neked valamire szükséged van… Jézus azonban azt mondja: Rám van szükséged!

Végül pedig, testvéreim, ott van a harmadik arc is: az *élet kérkedése.* Így olvassuk és így halljuk a legújabb fordításunkban, hogy a vagyonnal való kérkedés. Azonban az a kifejezés, ami itt szerepel a Szentírás eredeti görög szövegében, egy picit tágabb értelmű. Nemcsak pénzről szól. Arról beszél, hogy az ember meg akarja mutatni azt, hogy ő valaki. Meg akarja mutatni, mit értem el, hogy mim van, mire vittem, kiket ismerek, hogy milyen pozícióim vannak, milyen eredmények azok, amik meghatároznak engem. Talán ez a legrafináltabb a három arc közül, mert ehhez még pénz sem kell. Lehet kérkedni tudással. Amikor eljön egy pillanat a beszélgetés során, amikor valaki úgy érzi, hogy ebben a pozícióban már csak egy érve lehet, és akkor egy perc alatt bebizonyítja, hogy milyen buta vagyok. Lehet kérkedni kapcsolatokkal – ilyet is ismerek. Lehet kérkedni még az áldozatkészséggel is, a szerénységgel, sőt lehet kérkedni valamifajta kegyességnek mondott valamivel. Lehet úgy beszélni dolgokról, hogy Isten mit végzett köztünk, miközben igazából arra vágyunk, mindenki vegye észre, hogy én mit csináltam benne.

Az élet kérkedése mindig ezt mondja: Bizonyítsd be, hogy te vagy valaki – és ez nagyon fárasztó. Állandóan bizonygatni, hogy elég jó vagyok, hogy elég sikeres vagyok, hogy elég okos vagyok, hogy elég fontos vagyok, hogy elég jó lelkipásztor, elég jó presbiter vagyok, elég jó szülő, elég jó gyermek vagyok, elég jó keresztyén vagyok. Mert mi történik, hogyha útközben kiderül, hogy mégsem? Akkor lehull az álarc.

Isten igéje nem azt mondja, hogy bizonyítsd be, méltó vagy Jézus Krisztushoz. Krisztus azt mondja: Az enyém vagy! Igen, Isten gyermeke vagy. Azért vagy, aki vagy, mert Ő valóban szeret téged.

A világ e három arca mögött mindig ugyanaz van. Ugyanaz van a test kívánsága, a szem kívánsága és az élettel való kérkedés mögött. Ugyanaz a kérdés: hogy honnan várom az élet teljességét? Attól, amit átélek, amit megszerzek, attól, amit gondolnak rólam, vagy Istentől?

János meglepő érvet mond: *„A világ pedig elmúlik”.* Minden, amiről azt gondoljuk ma, hogy fontos, elmúlik. Elmúlik a vagyon, a ház, az autó, a rang, a taps, az elismerés, elmúlik a sértettség, elmúlik a siker és elmúlik a kudarc is. Ne arra építsd az életedet, ami múlandó, hanem amit Isten az Ő igéjében kínál és ad! *„De aki Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké”.* Mert a hit mindig úgy formálja az ember életét, hogy abból valódi élet, megtapasztalható változás legyen.

Igen, Isten ezen az úton szeretne vezetni téged / engem, és közben azt mutatja, hogy ez az út nem könnyű, mert a Fia is átélte a világ három arcának kísértését. Emlékezzetek csak: a pusztában, amikor azt mondja a Sátán, a kísértő Jézusnak, *„mondd, hogy ezek a kövek változzanak kenyérré!”* – azaz elégítsd ki a vágyaidat! Aztán: *„vesd le magadat, mert meg van írva: „Angyalainak parancsot ad, és kézen fogva vezetnek téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőben”* Légy mutatványos! Mutasd meg magadat! Mutasd meg, hogy ki vagy! *„Mindezt neked adom, ha leborulva imádsz engem”* Neked adom a világ minden országát, szerezd meg!

Élvezd! Mutasd meg! Szerezd meg! Jézus mindháromra nemet mondott. De nem úgy mondott nemet, hogy közben ne mondott volna igent. Ő nem megszerezte a dolgokat, hanem az életét adta oda. Ő nem megmutatta a maga hatalmát, hanem ahogyan Pál apostolnál olvassuk: megüresítette magát. Ő nem önmagát mentette meg, hanem minket – a kereszten. Ezért a keresztyén élet nem pusztán harc a kívánságainkkal. Nem az a lényege, hogy összeszorítjuk a fogunkat, minden erőnket összeszedjük és azt mondjuk, hogy én nem akarom, nem kívánom, nem érdekel, hanem valami sokkal nagyobb: Isten szeretete ragadja meg a szívemet. Ezért mondja János, hogy *„Ha valaki szereti a világot, abban nincs meg az Atya szeretete.”*

Amikor megértem, hogy Krisztus szeretett gyermeke vagyok, hogy nem kell minden vágyamat kielégítenem ahhoz, hogy boldog legyek, nem kell mindent megszereznem, hogy gazdag legyek, nem kell mindenkinek megmutatnom, hogy vagyok valaki, mert tudom, hogy Isten gyermeke vagyok – hát akkor történik változás az ember életében. Krisztusban, aki mindent megadott. És Krisztus megmutatja azt is, hogy hol láthatod ezt a mindent: a kereszten. Ott láthatod, hogy mennyit érsz az Isten szemében. Ezért lehetsz szabad ebben a világban, a hétköznapokban, nem a világ ellen, hanem Isten világában, Isten ajándékai között, úgy, hogy közben a szívünk nem az ajándékokhoz köt, hanem az élő Istenhez, az ajándékozóhoz. Mert a világ valóban elmúlik, *„de aki Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké.”*

Ámen.

(Az igehirdetés elhangzott 2026. október 4-én, a pomázi református templomban tartott istentiszteleten) ■

Elolvasandó: Lukács 10,25-37

PÁLYI PÉTER LELKIPÁSZTOR

Irgalmasság

Az irgalmas samaritánus példázata jól ismert példázat. Példázat, amely az örök élet elnyerésének útjáról szól. Hiszen így kezdődik: *„Mester mit cselekedjek, hogy az örök életet vehessem?”* S jézus válasza erre a kérdésre a példázat végén olvasható: *„Eredj el és te is akképen cselekedjél!”*

Így aztán nekünk is útmutató ez a példázat ebben a kérdésben. Mi a fő mondanivalója? Tudjuk mindannyian: Mindenki a felebarátom, aki az én segítségemre szorul. Az irgalom gyakorlása kötelező minden embernek, aki a Mennyek Országába akar jutni. Persze ehhez nem elegendő csak irgalmasnak lenni, hiszen irgalmasságot minden ember gyakorolhat, de ez egy alapvető feltétel, amely jellemzője kell legyen minden keresztyénnek.

Ha van hitem, ha életem Jézus kezébe tettem le, akkor nem lehetek irgalmatlan. Akkor bizony irgalmasnak kell lenni! S a példázat csodálatos módon elénk tárja az irgalomgyakorlás lépéseit. Hat ilyen lépés van, amit végig kell járnia annak, aki jól akarja magát gyakorolni az irgalmasságot, hogy az valóban irgalom legyen és ne más.

A hat lépés a következő: meglátta, könyörületre indult, bekötötte sebeit, felemelte, ápolta, elment. Vegyük őket sorra!

Meglátta: A pap és a lévita is látta őt, de nem látta meg benne a segítségre szorulót. Mert bizony nem elég látni a körülöttem történő dolgokat, hanem meg kell látni a másik emberben azt, ami neki nincs, és ugyanakkor nekem bőséggel van. Mert lehet közömbösen is élni egymás mellett, nem látva meg a másik ember szükségét. Különösen nem látva meg, hogy én azt a szükséget ki tudom pótolni. S lehet jó kifogásokat találni, mert önigazolásokban nincs hiány. De ez nem ment fel ama bűn alól, hogy nem tudtam irgalmazni.

Könyörületre indulni: Igazából akkor látom meg a másikat, az irgalomra szorulót, ha könyörületre indul iránta a szívem. Akik csak látták, azok elmentek közömbösen. Aki meglátta, annak könyörületre indult a szíve. Azt jelenti ez, hogy valami belső erő ragadta meg őt, s ez a belső erő nem engedte meg, hogy elkerülje, otthagyja azt a szerencsétlent. Igen ez az, amit a hit teremt meg bennünk. Ha Krisztus uralja a szívünket, akkor a meglátott elesettet nem tudjuk ott hagyni. Hogyan is tudnánk, hiszen Jézus a könyörület atyja. Ha Ő irányít bennünket, hogyan is tudnánk nem könyörülni!

Bekötötte sebeit: Az igazi könyörület, ha sebeket lát, akkor bekötözi azokat. Nem úgy, mint az álságos, hamis könyörület, amit arról lehet felismerni, hogy a sebeket nem beközözi, nem gyógyítja, hanem még a gyógyuló félben levőket is feltépi, sőt még jobban megsebez. Haragot szít és gyűlöletet.

Felemel: Ha igazi irgalomgyakorlás van, akkor ott gyógyulnak a sebek. Akkor ott felemelés van, kiemelés a mélységből, nem pedig mélyebbre taszítás. Az igazi irgalom felemeli az elesettet. Így is mondhatnám, életet ad. Azaz visszaemel az életbe. Megteremti a békességes továbbélés lehetőségét. A külső körülményekre is figyelemmel van. Elviszi a „fogadóba”, olyan helyre, ahol az életben maradás, a gyógyulás esélyei sokkal jobbak. A mi esetünkben Krisztus erőterébe.

Ápol: Miután tehát meglátta, könyörült, bekötözött, felemelt, a továbbiakban hűséggel ápol. Ez azt jelenti, hogy megad mindent, amire igazán szüksége van a „betegnek”.

Ápol, ez azt jelenti, hogy körülveszi szeretetével. Igen, az ápolás akkor jó, akkor lehet gyógyító, ha áthatja a szeretet. A szeretet az igazi orvosság. A szeretet az, ami csodákra képes. Bizony az irgalomgyakorlás szoros velejárója az, hogy kell tudjam szeretni azt, akit felebarátomnak, rászorulónak tekintek. Nem maradhat ki belőle a szeretet, mert ha kimarad, akkor lehet, hogy emberileg megtettem mindent, de mégse következik be az igazi gyógyulás. Mert nem csak testileg és külsőségekben szorul rá az ember a segítségre, hanem a szeretetveszteségeit is pótolni kell, hogy a gyógyulás teljes legyen.

Elment: S végül elment. Ez egy olyan mozzanat, amire talán nem is igen figyelünk oda. Pedig ez is nagyon fontos. Legyen szemünk, fülünk, érzékünk arra, hogy mikor már nincs szükség az irgalmasságunkra, segítségünkre, akkor még idejében el tudjunk menni. Nehogy aztán teherré legyen az, aminek életet kell hoznia, adnia. A túlápolás éppen olyan sebeket tud ejteni, mint a közömbös elkerülés. Vigyázzunk erre is! Mert ha erre nem figyelünk, akkor az irgalomgyakorlásunk hiábavalóvá lesz. Időben elmenni jelenti azt is, hogy nem adunk lehetőséget az emberi viszonzásra. Bizony ez nagyon fontos!

Összefoglalva:

Az irgalom gyakorlása minden keresztyén embernek kötelessége. Az igaz hit ugyanis nem tűri az irgalmatlanságot. Tudok-e irgalmas lenni? – ez itt a nagy kérdés. Ha igen, akkor jó úton vagyok a Mennyek Országa felé, mert életemben megvan a hit és cselekedetek egysége. Figyeljük meg tehát önmagunkat, képesek vagyunk-e az irgalomgyakorlás lépéseit mind végigjárni: meglátni, könyörülni, bekötözni, felemelni, ápolni (szeretni), elmenni idejében. Ha igen, akkor békességünk lesz embertársainkkal, éppen úgy, mint Istennel. Akkor reménykedve nézhetünk előre a jövőre. ■

STEVE MCVEY

Miért él Jézus bennünk?

Gondolkodtál már azon, vajon miért költözik a szívünkbe Jézus Lelke, a Szentlélek, amikor megtérünk?

Jézus azt mondta a tanítványainak, hogy miután testileg eltávozik a földről, a Lelke beköltözik a hívőkbe és örökké ott marad (János 14:16-17). Miért szükséges ez? Kérlek, gondolj végig velem néhány gyakran említett okot:

– Jézus azért költözik a szívünkbe, hogy a bűneinket megbocsássa?

Nem szükséges Jézusnak az életünkbe jönnie ahhoz, hogy megbocsássa a bűneinket. Isten anélkül is meg tud bocsátani nekünk, hogy az életét belénk helyezné, hiszen irgalma gondoskodik erről.

– Azért él bennünk a Szentlélek, hogy a mennybe mehessünk?

Jézusnak nem kellene itt a földön bennünk élnie ahhoz, hogy a mennybe vihessen, ezt anélkül is meg tudná tenni.

– Jézus azért él bennünk, hogy tudjuk, hogyan kell élnünk?

Nem, mert a Biblia megmutatja Isten gondolatait azzal kapcsolatban, hogy hogyan kell élnünk.

Egyetlen egyszerű oka van, hogy Jézus Szentlelke belénk költözik megtérésünk pillanatában, mégpedig az, hogy megtapasztalhassuk és kifejezhessük az Ő életét. Jézus világosan elmondta, Ő azért jött, hogy életünk legyen (János 10:10). Mielőtt megtértünk, lelkileg halottak voltunk, azonban már életre keltünk (Efezusi 2:1). A keresztyén élet alapvető jellemzője, hogy Jézus az életét adta nekünk, és az a vágya, hogy minden pillanatban kifejezhesse az életét rajtunk keresztül.

A keresztyén élet nem azt jelenti, hogy én szolgálom Jézust, nem is azt, hogy én élek Érte. Nem arról szól, hogy én teszem a dolgokat, amikre Isten utasít. A keresztyén élet Jézus! A kegyelemben való járás maga a Krisztus-élet. Arról szól, hogy Krisztus bennünk és rajtunk keresztül él.

29 éven keresztül próbáltam szorgalmasan Krisztusért élni. A törvény (vallásos/gyülekezeti/egyházi szabályok) uralták az életemet. Milyen csodálatos felfedezés volt, amikor rájöttem, hogy nem tudok Érte élni. Sőt, a próbálkozásaim, hogy Érte éljek, akadályozták az Ő céljait!

Istennek nincs szüksége arra, hogy Érte éljünk. Ő akar rajtunk keresztül élni minden pillanatban. Pontosan ezt jelenti, hogy hagyjuk a kegyelmet uralkodni az életünkben.

Mennyei Atyám! Sokat küszködtem, hogy megpróbáljalak szolgálni. Látom már, hogy jobban koncentráltam a saját cselekedeteimre, mint Jézusra. Most már értem, hogy nem kell megpróbálnom Érted élni, hanem hagynom kell, hogy Te éld az életedet rajtam keresztül. Taníts meg arra, hogy megtapasztaljam a szeretetből fakadó engedelmességet, a kötelességből fakadó engedelmesség helyett. Én képtelen vagyok saját erőmből élni a keresztyén életet; mutasd meg, hogyan tudod Te élni azt rajtam keresztül. Ámen.

(Fordítás: ahitatok.hu) ■

ANDRÁSI JÁNOSNÉ MARIKA

Beszélgető egyház, éltető szó

A közegyházi választások alkalmából rendezett beszélgetés a Kálvin téren 2026. augusztus 29.

A „Beszélgető egyház, éltető szó” konferencia szervezői egy Nyilas Zoltán lelkipásztorunk köré szervezett csapat, amely egy református kezdeményezés. Középpontjában a gyülekezetek közötti kapcsolatok, a nyitott párbeszéd, a vezetők és a hívek közötti kapcsolatok, valamint az egyház jövőbeni megújulása áll. A kezdeményezéshez kapcsolódó események (mint például ez az augusztus 29-én, a Kálvin téren megrendezett konferencia) célja, hogy elmélyítsék az közösségi beszélgetéseket és az egységet.

Főbb jellemzői: Párbeszéd és bizalom az egyházi vezetők és gyülekezetek közötti nyílt, őszinte beszélgetés szorgalmazása.

Közösségépítés: „Az egyház nem a miénk” elv mentén a felelős szolgálat és a Krisztushoz való hűség erősítése.

Célja: Teret adni a nyílt eszmecserének a lelkészek és presbiterek között az egyház és a gyülekezetek jövőjéről, nyitott kommunikáció az egyház és a gyülekezetek jövőjéről és a lelki megújulás elősegítése.

Közös szolgálat: Hangsúlyozva, hogy az egyház nem az egyének tulajdona, hanem Jézus Krisztusé.

Magam is részt vettem a konferencián, Pomázról többen is jelen voltunk. Örömünkre szolgált, hogy sokan voltunk. Körülbelül 80 személyre számítottak a szervezők, de zsúfolásig megtelt a terem, mintegy 120 fő vett részt a beszélgetésen.

A beszélgetés a közelgő püspökválasztás jegyében zajlott, és amint arról már értesülhettünk, Mindenható Urunk akaratából a Dunamelléki Református Egyházkerület egyik püspökjelöltjének Nyilas Zoltán esperes urat választották az egyházmegyei közgyűlések.

Néhány mondat Nyilas Zoltán esperes úr igei köszöntéséből:

Amikor beszélgető egyházról szólunk, abból indulunk ki, amit Isten már megtett. Az evangélium szólít meg bennünket és teremti újjá életünket. A beszélgető egyház Krisztusra figyel, gyülekezetei elkötelezettek, tagjai a közösségért imádkoznak, terheit hordozzák és Istentől kapott ajándékokkal szolgálják. A változás sohasem öncélú, csakis akkor hiteles, ha Krisztustól származik. Mi magunk is Isten igéjének ítélete

és kegyelme alatt állunk. A bizalom újra és újra meghozott döntés, ezért van szükség megbékélésre és beszélgetésekre – Istennel, emberrel, egymással. A püspök feladata nem az ellenőrzés, hanem az összetartozás erősítése. Testületi vezetésben kell szolgálni, és felismerni, hogy Isten a Szentlélek ajándékait sohasem egyetlen embernek adta. Mindenben együtt kell elindulni és nem egymáshoz kell mérni magunkat, hanem a küldő Úrhoz. A világ arra vár, hogy legyen közöttünk nyilvánvalóvá Krisztus szeretete. Ez egyházunk közös szolgálatának rendje. Az éltető szó formál bennünket, ezért minden egyházi megújulás az ember megújításával kezdődik. Nem mi újítjuk meg az egyházat, hanem a Szentlélek. Élő egyház élő gyülekezetekből születik. A misszió nemcsak azt jelenti, hogy embereket hívunk az egyházba, hanem hogy az evangélium által formált emberek Krisztus tanítványaiként vannak jelen a világban.

Megjegyezte, hogy gyülekezetünkre nem a fogyás, hanem az összetartozás és a növekedés jellemző, melyet mi is megerősíthetünk, akik ismerjük szolgálatát attól kezdve, hogy gyülekezetünk lelkipásztora lett. Elmondta, eleinte nehéz volt megszokni, hogy már nem „tiszteletes úr" a megszólítása, hanem „esperes úr". Egy régi írásom jutott eszembe, amelyet a gyülekezeti újságba írtam, hogy ezzel én is így voltam. Aztán természetessé vált, mivel mindenhol ez a megtisztelő cím szerepelt a neve mellett. Ha Isten is úgy akarja, akkor most majd új megszólításra kell átállítani a nyelvünket, de ezt örömmel tesszük, mert együtt örvendezünk Isten kegyelméből várt új feladatának.

A beszélgetésen lehetőség volt kérdéseket is feltenni esperes úrnak, amelyekre mindenkinek kielégítő választ adott. Jómagam azt a kérdést tettem fel, hogy: „miért gondolta azt, hogy elvállalja a püspöki szolgálatra jelölést?" Esperes úr a valódi jézusi út igéjével válaszolt: *„Ha valaki első akar lenni, legyen mindenek között utolsó, és mindenkinek a szolgája."* Ez az ige vezette és vezeti egész életét. ■

Beszélgetés NYILAS ZOLTÁN esperes úrral a Mária Rádióban

Az egyház küldetése nem ér véget a templomajtónál. Mindannyiunk feladata, hogy keressük azokat a találkozási pontokat, ahol megszólíthatjuk egymást – nemcsak a gyülekezetben, hanem a hétköznapokban is. Sokszor egy őszinte beszélgetéssel, egy nyitott ajtóval vagy egy figyelmes kérdéssel kezdődik minden.

Nyilas Zoltán a Mária Rádióban Prontvai Verának adott interjújában arról beszél, hogy húsz év szolgálata során mindig ezeket a találkozási pontokat keresték – családokkal, fiatalokkal, kereső emberekkel. Talán ma is ez az egyik legfontosabb küldetésünk.

Hallgassák szeretettel a beszélgetést...

„Ahová eljut a folyó, minden élni fog.”
(Ez 47,9)

Víz fakad, élet támad

Szabadtéri evangélizációs istentiszteletek Pomázon 2026. szeptember 2–4.

A nemzetközi Season of Creation 2026-os témája az élő vízre épül, fókuszában Ezékiel próféta könyvének 47. fejezetéből a templomból fakadó víz áll. Ehhez a témához igazodva ünnepeltük egyházainkban a Teremtés Hetét, és ennek jegyében zajlott gyülekezetünk szokásos évi szabadtéri evangélizációs hete lelkipásztoraink egy-egy igehirdetésével. Ezekben a fizikai és lelki aszályos időkben jó újra hallani, olvasni ezeket az igehirdetéseket, adjanak örömöt és lelki felüdülést minden kedves testvérünknek.

Ezékiel 47,1-12
[1]Azután visszavitt engem a templom bejáratához. Ott víz fakadt a templom küszöbe alól kelet felől, mert a templom keletre néz. A víz a templom déli oldala mellől, az oltártól délre folyt tovább. [2]Azután kivitt engem az északi kapun át, és körülvitt kívül a keletre néző külső kapuhoz. A víz ott folydogált a kapu déli oldalánál. [3]Azután kelet felé ment mérőzsinórral a kezében, lemért ezer könyököt, és átvezetett a vízen: a víz bokáig ért. [4]Ismét lemért ezret, és átvezetett a vízen: a víz térdig ért. Újra lemért ezret, és átvezetett: a víz derékig ért. [5]Amikor újabb ezret mért, már nem tudtam átkelni a patakon, mert annyira mély volt a víz, hogy úszni kellett volna benne: a patakon nem lehetett átgázolni. [6]Akkor ezt kérdezte tőlem: Láttad-e, emberfia? Majd visszavezetett engem a patak partján. [7]Ahogy visszafelé mentem, láttam, hogy a patak partján innen is, túl is igen sok fa van. [8]Ezt mondta nekem: Ez a víz a keleti vidék felé tart, az Arábá-völgyben folyik tovább, és a tengerbe ömlik, a sóssá vált tengerbe, és meggyógyul tőle a víz. [9]Élni fog benne mindenféle élőlény, csak úgy nyüzsögnek majd, és ahová csak eljut a patak, igen sok hal lesz. Eljut oda ez a víz, és meggyógyul. Élni fog benne minden, ahová csak eljut a patak. [10]Halászok állnak majd ott, és Én-Gedítől Én-Eglajimig hálók szárítóhelye lesz. Olyan sok hal lesz benne és annyiféle, mint a Nagy-tengerben. [11]De a posványai és a mocsarai nem gyógyulnak meg, hogy sót adhassanak. [12]A patak partján innen is, túl is mindenféle gyümölcsfa nő majd. Levelük nem hervad el, gyümölcsük nem fogy el: havonként új terem, mert a szentélyből folyik oda a víz. Gyümölcsük eledelül szolgál, levelük pedig orvosságul.

1. nap *Orbán-Bartha Máté, segédlelkész*
2026. szeptember 2.

Textus: Ezékiel 47,1-2. 8-9

Kezdjük ma egy nagyon őszinte kérdéssel. Érezted már úgy valaha, hogy végérvényesen csapdába estél? Hogy az életed egy bizonyos pontján, egy helyzetben, egy kapcsolatban, vagy éppen egy belső küzdelemben egyszerűen rácsukódott az ajtó a jövődre?

A fogság szót hallva ma talán nem láncokra vagy börtöncellákra gondolunk először. A mi fogságaink sokszor láthatatlanok. Egy orvosi diagnózis, ami hetek óta nem enged aludni. Egy anyagi csőd, ami miatt nem látod a holnapot. Egy megromlott házasság, amiben már csak a csend és a feszültség maradt. Egy függőség, amiről senki sem tud, de belülről felemészt. Vagy egyszerűen csak a céltalanság, a depresszió, a magány, a múltbeli hibáink miatti bénító szégyen.

Amikor nyakig vagyunk ezekben a helyzetekben, az agyunk és a szívünk egyetlen dolgot sulykol belénk: „Enynyi volt. Innen nincs kiút. Ez a valóságod, törődj bele.”

Több mint két és fél ezer évvel ezelőtt élt egy ember, aki pontosan ismerte ezt az érzést. Ezékielnek hívták. Amikor kinyitjuk a könyvét a 40. fejezetnél, egy dermesztő történelmi és emberi valósággal szembesülünk. Azt olvassuk: *„Fogságunk huszonötödik évében, az év elején…”* Álljunk meg egy pillanatra, és gondoljunk bele még jobban ebbe a mondatba. Huszonöt év fogság! Ezékiel egy idegen birodalomban, Babilonban él száműzöttként. A hazáját, Jeruzsálemet lerombolták. A templom Isten jelenlétének szimbóluma a földdel lett egyenlővé. Egy egész generáció nőtt fel úgy, hogy nem ismert mást, csak a vereséget, a veszteséget és a hazátlanságot.

Huszonöt év után az ember már nem reménykedik. Huszonöt év után a fogság nem egy átmeneti állapot, hanem maga a megváltoztathatatlan valóság. Az otthon emléke megfakul, az imád-

ságok elnémulnak, és a szív megkeményedik. Sokan azt hitték, Isten elhagyta őket. Ez a fogság „most"-ja. A hideg, kemény, kilátástalan jelen.

Talán te is itt tartasz ma. Úgy érzed, a te fogságod, a te problémád már túl régóta tart. Hogy Isten elfelejtett, vagy talán sosem figyelt rád igazán. De van egy hatalmas, sorsfordító evangéliumi igazság, amit ma mindenkinek meg kell hallania, a fogság „most"-ja, nem Isten utolsó szava! Amikor a legmélyebb a sötétség, Isten akkor lép akcióba.

Ezékiel nem egy menekülési tervet kap, nem egy politikai stratégiát, hanem egy látomást. Isten lélekben elviszi őt egy új, dicsőséges Templomhoz, és valami megdöbbentőt mutat neki. Az ige így szól: *„Azután visszavitt engem a templom bejáratához. Ott víz fakadt a templom küszöbe alól kelet felől... A víz a templom déli oldala mellől, az oltártól délre folyt tovább."*

Figyeljük meg, hogyan kezdődik Isten szabadítása! Nem egy hatalmas tenger áldással. Nem fülsiketítő égzengéssel. Hanem egy apró, csendes érrel. Víz fakad a küszöb alól.

A kegyelem sokszor így érkezik az életünkbe, a te életedbe is. Nem varázsütésre old meg mindent egy pillanat alatt, hanem csendben beszivárog. Egy biztató szó, egy váratlan találkozás, egy ige, ami hirtelen szíven üt, egy furcsa, megmagyarázhatatlan békesség egy nehéz nap közepén.

De ez a víz nem marad apró ér. Ahogy Ezékiel követi, a víz bokáig, majd térdig, aztán derékig ér, végül egy hatalmas, áthatolhatatlan folyóvá duzzad. Isten jelenléte és kegyelme áradni kezd.

És hová folyik ez a patak? Ez a látomás legszebb része. Azt mondja az ige: *„Ez a víz a keleti vidék felé tart, az Arába-völgyben folyik tovább, és a tengerbe ömlik, a sóssá vált tengerbe, és meggyógyul tőle a víz. Élni fog benne mindenféle élőlény, csak úgy nyüzsögnek majd, és ahová csak eljut a patak, igen sok hal lesz. Eljut oda ez a víz, és meggyógyul. Élni fog benne minden, ahová csak eljut a patak."*

A tenger, amiről itt szó van, nem más, mint a Holt-tenger. Egy hely, ami olyan sós és ásványi anyagokkal teli, hogy semmilyen élet nem marad meg benne. Nincsenek benne halak, nem nőnek a partján növények. Halott. Toxikus. Reménytelen. Isten patakja nem a szép, zöldellő rétek felé veszi az irányt. Isten folyója egyenesen a halálba, a legpusztább, legmérgezőbb helyre folyik.

Kedves testvérem! Isten pontosan tudja, hol van a te életed „Holt-tengere". Hol vannak azok a területek, amikről te is azt gondolod, hogy soha többé nem lesz rajtuk élet. Az a kapcsolat, ami meghalt. Az a hivatás, ami tönkrement. Az a hit, ami kiszáradt. Az a bűn, amiről azt gondolod, hogy Isten sosem bocsáthatja meg, mert annyira mérgező. De az idézet úgy szól: *„Élni fog benne minden, ahová csak eljut a patak."* Isten kegyelmének áradata képes meggyógyítani a halott vizeket. Képes életet fakasztani ott, ahol látszólag minden elpusztult.

De hogyan lehetséges ez? Hogyan lesz egy ószövetségi látomásból a mi személyes valóságunk? Hol van ma ez a patak?

Évszázadokkal Ezékiel után egy férfi állt Jeruzsálemben, a Templom udvarán, a lombsátrak ünnepén, és ezt kiáltotta: *„Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék! Aki hisz énbennem, ahogy az Írás mondta, annak belsejéből élő víz folyamai ömlenek."* Ezt a férfit Jézus Krisztusnak hívták. Jézus nem csupán egy próféta volt, aki beszélt erről a vízről. Ő maga volt az új Templom. És amikor nagypénteken a kereszten függött, és egy római katona dárdával átszúrta az oldalát, a Biblia feljegyzi, hogy vér és víz folyt ki belőle. Isten éltető kegyelme ott, a Golgotán, a halál és a szenvedés legmélyebb pontján fakadt fel a világ számára.

Jézus bejárta a mi Holt-tengerünket. Magára vette a mi fogságunkat, a bűneinket, a fájdalmainkat, sőt, magát a halált is. Bezáródott mögötte a sír ajtaja. Ott volt a tökéletes „most", a tökéletes vég. De Isten utolsó szava nem a nagypéntek volt. Húsvét vasárnapján a kő elhengeríttetett, és Krisztus feltámadt a halálból! És éppen Krisztus feltámadása miatt tudjuk ma biztosan, hogy van tovább. A te fogságod, legyen bármilyen kilátástalan, nem a végállomás. A halál, a kudarc, a betegség, a veszteség nem Isten utolsó szava az életedre. Krisztus feltámadása áttörte a fogság falait, és az élő víz patakja ma is folyik a Szentlélek által.

Testvéreim, a kérdés ma nem az, hogy Isten akar-e életet adni. A látomásból tudjuk, az Ő kegyeleme elér az emberekhez. A kérdés az, bele mersz-e lépni ebbe a patakba? Sokan közülünk a partról nézik ezt a patakot. Látjuk mások életében a csodát, látjuk a változást, de mi magunk félünk elengedni az irányítást. Félünk rábízni magunkat Istenre. Inkább maradunk a megszokott fogságunkban, mert az legalább ismerős, mintsem hogy rábízzuk magunkat az élő Isten sodrására.

Ma Isten téged is hív. Hív, hogy hozd elé a te Holt-tengeredet. Hozd elé a halott, kiszáradt, reménytelen ügyeidet. Mondd el neki: „Uram, itt vagyok a fogságban. Kérlek, gyógyíts meg, kérlek, hozz életet!"

Ha ma átadod az életedet a feltámadt Krisztusnak, ha engeded, hogy az Ő megbocsátó, tisztító kegyelme átjárja a szívedet, akkor megtapasztalod a legnagyobb csodát. Amerre Krisztus halad a te életedben, ott minden élni fog.

A fogság mostjának vége. Jézus Krisztus él, és benne, vele – bármilyen mélyen is vagy ma – mindig van tovább. Ámen.

→

→ **2. nap** ***Orbán-Bartha Eszter, beosztott lelkipásztor***
2026. szeptember 3.

Textus: Ezékiel 47,1.3–6

1. Látod, amit látnod kellene?

Ha most körbenézünk ezen a téren, sok mindent láthatunk. Látjuk egymást, látjuk a város házait, a fák ágait, az elhaladó autókat vagy a fölöttünk elterülő eget. De ha megállítana most valaki az utcán, és a szemünkbe nézve ezt kérdezné tőlünk: „Láttad-e?" – valószínűleg zavarba jönnénk. „Mit kellett volna látnom? A friss híreket? A körülöttem lévő nyüzsgést?"

Ezékiel próféta könyvében Isten pontosan ezt a kérdést teszi fel az embernek: *„Láttad-e, emberfia?"* Nem egy átlagos pillanatban hangzik el ez a kérdés. Ezékiel nem egy kényelmes, biztonságos világban élt, amikor ezt a látomást kapta. A babiloni fogság mélyén volt, idegen földön, elszakítva az otthonától, a szülőföldjétől, a templomtól. Körülötte minden a veszteségről, a reménytelenségről és Isten hiányáról szólt. Ha valaki akkor megkérdezte volna a fogságban sínylődő izráelitákat, mit látnak, azt felelték volna: „A romokat. A veszteséget. Azt látjuk, hogy nincs jövőnk."

És ebben a kilátástalan helyzetben Isten megragadja a prófétát, és megmutat neki valamit, amit emberi szemekkel képtelenség lett volna észrevenni: egy apró, szivárgó forrást, amely a jeruzsálemi templom küszöbe alól fakad.

Ma, amikor itt állunk a szabad ég alatt, a teremtett világban, a mi szívünkben is ott lehet a kérdés: Hol van Isten? Megtalálhatjuk-e Őt ebben a széteső, zajos világban? A jó hír az, amit a mai nap evangéliumi alaptétele hirdet: **Istent nem mi fedezzük fel, és nem mi tesszük elérhetővé. Ő az, aki utat tör hozzánk, aki visszavezeti az embert az élet forrásához, és Jézus Krisztusban megismerteti önmagát.**

2. A növekvő víz: A kicsiny kezdetektől a bőségig

Nézzük meg közelebbről ezt a különös látomást! Ezékiel azt látja, hogy a templomból víz csordul ki. Kezdetben ez a víz alig több egy apró erecskénél. Csendes, szinte észrevehetetlen. De azután Isten követe elindul a prófétával, és elkezdik mérni a távolságot.

Ezer könyök – ami nagyjából ötszáz méternek felel meg. A kísérő átvezeti Ezékielt a vízen: a víz már bokáig ér. Újabb ezer könyök: a víz már térdig ér. Még egy mérés: már derékig ér a sodrás. És amikor negyedszerre is kimérik az ezer könyököt, Ezékiel már nem tud lábbal talajt érni. A patakból olyan folyam lett, amelyben csak úszni lehet, de átkelni rajta gyalogosan már képtelenség.

Ismerős ez a kép? Jézus Krisztus pontosan erről a dinamikáról beszél a példázataiban. Azt mondja: Isten országa olyan, mint a mustármag – a legkisebb minden mag között, de amikor megnő, nagyobb lesz minden veteménynél. Olyan, mint a kovász, amit az asszony belekever a lisztbe, és az egész tésztát megkeleszti.

Isten munkája a mi életünkben és a világban gyakran így kezdődik: csendben, észrevétlenül, bokáig érő lépésekkel. Sokan azt gondolják, hogy az istenismeret valami hatalmas, teátrális élmény, ami villámcsapásként éri az embert. De Isten folyamatban nevel bennünket. Lépésről lépésre vezet be az Ő jelenlétébe.

Ahol emberi számítás szerint nincs remény – mint a babiloni fogságban vagy a mi kiégett, szomjazó mindennapjainkban –, ott Isten képes életet fakasztani. Ő a semmiből is tud bőséget teremteni.

3. Vízre lépni: Bizalomjáték és isteni vezetés

De figyeljük meg a próféta szerepét! Ezékiel nem a partról nézi a vizet. Nem egy kényelmes karosszékben ülve elemzi az áradatot. Isten követe átvezeti őt a vízen. Rá kell lépnie a vízre.

Gondoljunk csak Péter apostolra, aki a Galileai-tengeren a vihar közepette meghallja Jézus szavát: *„Jöjj!"* Péternek ki kellett lépnie a biztonságosból, az ismertből, a csónak peremén túlra. A vízre lépés soha nem könnyű. Olyan ez, mint egy mély bizalomjáték.

Amikor csak bokáig ér a víz, még teljesen mi uraljuk a helyzetet. Biztonságban érezzük magunkat. Ha akarunk, megállunk, ha akarunk, visszalépünk a szárazra. Amikor térdig, majd derékig ér, már érezzük a víz erejét és sodrását, de még állunk a lábunkon. De amikor a víz olyan mély lesz, hogy már nem ér le a lábunk, ott megszűnik az emberi kontroll. Ott már nem a mi akaratunk, nem a mi fizikai erőnk tart meg bennünket, hanem maga a folyam, a sodrás, a víz. Meg kell tanulnunk rábízni magunkat a vízre – megtanulni úszni Isten kegyelmének mélységében.

Kedves testvéreim! Isten nem azért hív bennünket, hogy a part szélén ácsorogjunk és elméleteket gyártsunk Róla. Isten a vízen akar vezetni minket. És a legkülönösebb az, hogy amikor engedelmeskedünk a hívásának, és megtesszük az első bizonytalan lépéseket a kegyelem vizébe, akkor tapasztaljuk meg igazán: nem vagyunk egyedül. Ő az, aki fogja a kezünket, aki kiméri az utat és aki nem hagy elmerülni.

Harmadéves voltam, amikor beütött a Covid járvány. Egyetemre csak érvényes PCR teszttel mehettem volna vissza, ám sajnos már nem volt szabad hely, annyian készítettek

tesztet. Az idő szorított, a tanév kezdődött: nem maradt más megoldás, mint két hétre karanténba vonulni. Nem én voltam az egyetlen diák, akivel ez megtörtént, mégis nagyon magányosnak éreztem magam. Két hét egy kicsi szobában. Nem mehettem ki még a folyosóra sem. Nem látogathatott meg senki. Étel csak annyi volt nálam, amennyit becsomagoltam magammal. A pénzem is fogyóban volt. Az ebédünket önkéntesek hozták ki, és az ajtó előtt tették le.

A rendőrök néha bejöttek ellenőrizni. Nem akarok túlozni, de rabnak éreztem magam. Elzárva a külvilágtól, félelemben. Féltem, hogy lemaradok mindenről, hiányoztak a barátaim, hiányzott a szerelmem, Máté. Bár a fogság az előző napi témához illett igazán, ott és abban a helyzetben úgy éreztem, mintha mély vízbe dobtak volna, hullámok közé. Nem tudtam kontrollálni a dolgokat, hiába szerettem volna együtt lenni a többiekkel, nem tehettem. A teljes tehetetlenség érzete kerített hatalmába.

Aztán történt valami. Rájöttem arra, hogy ha csak sajnáltatom magam, nem lesz könnyebb a helyzetem. Nem fogok kevésbé unatkozni, nem fogom kevésbé fogságban érezni magam, így megpróbáltam a lehető legjobbat kihozni a helyzetből: elkezdtem többet imádkozni. Bibliát olvastam, előre megcsináltam az olvasónaplóimat és itt, a „fogságban" készítettem el az alapdolgozatomat, amit majd versenyre is vihettem. Megpróbáltam szemléletet váltani: ha nem tudom irányítani a vizet, amibe kerültem, akkor engedek a sodrásnak. Megpróbáltam a magam módján kihozni a legtöbbet a helyzetből. És őszintén mondom, akkor éreztem magam a legközelebb Istenhez. Egy pillanatig nem éreztem azt, hogy Ő ne lenne velem. Nem volt más, csak: én, a négy fal és Isten. Két héten át lehetőségem volt jobban megismerni önmagam és közeledni Istenhez.

4. Önismeret és Istenismeret: Kálvini mélységek

A nagy reformátor, Kálvin János az *Institutio* legelső mondatában így fogalmaz: *„Bölcsességünknek csaknem egész terjedelme két részből áll: az Isten ismeretéből és az önmagunk ismeretéből."* A kettő elválaszthatatlanul kéz a kézben jár.

Miért van ez így? És hogyan kapcsolódik ez a mélyülő vízhez?

Amíg a parton állunk, azt gondolhatjuk magunkról, hogy erősek, függetlenek és autonómok vagyunk. Azt hisszük, mi irányítjuk az életünket. De amikor Isten elkezd vezetni minket, amikor belépünk a kegyelem folyamába, szembesülünk a saját korlátainkkal.

- **A bokáig érő víznél** rádöbbenünk, hogy a saját útjaink nem hoztak valódi békességet.
- **A derékig érő víznél** megértjük, hogy a saját erőnk kevés a kísértésekkel és a terhekkel szemben.
- **A mély víznél,** ahol már nem ér le a lábunk, végre beismerjük: törékenyek, sebezhetőek és kegyelemre szorulók vagyunk.

Ez a valódi önismeret. Nem depressziós önmarcangolás, hanem őszinte szembenézés önmagunkkal. És éppen ezen a ponton ragyog fel az istenismeret! Mert amikor megértem a saját korlátaimat, akkor látom meg igazán Isten nagyságát, irgalmát és hűségét.

- Minél mélyebb a víz, annál jobban megismerem Isten kegyelmének megtartó erejét.
- Minél jobban megismerem Istent – az Ő szentségét és szeretetét –, annál tisztábban látom, ki vagyok én: egy szeretett, megváltott, de teljesen Őrá szoruló porszem.

Az istenismeret tehát nem egy egyetemi tantárgy, nem száraz dogmák halmaza. Az istenismeret egy személyes, életátrendező kapcsolat, amelyben felfedezem: Krisztusban Isten teljesen megmutatta önmagát.

5. „Láttad-e, emberfia?"

Testvéreim, visszatér hozzánk a mai igénk sürgető kérdése: *„Láttad-e, emberfia?"*

Isten ma nem azt kérdezi tőled, hogy látod-e a körülötted lévő bajokat, a világ válságait vagy a saját kudarcaidat. Azokat látod magadtól is. Isten ma fel akarja nyitni a szemedet az Ő életadó folyamára!

Látod-e, hogy Jézus Krisztusban megnyílt az élet forrása? Ő az, aki a kereszten odaadta önmagát, és aki feltámadásával elárasztotta a világot a bocsánat és az új élet vizével. Ő az, aki így kiáltott a templomban: *„Ha valaki szomjúhozik, jöjjön hozzám, és igyon!"* (Jn 7,37).

Ne maradj a parton! Ne elégedj meg azzal, hogy csak távolról nézed Isten dolgait. És ne rekedj meg a bokáig érő →

→ hitben sem, ahol még mindig te akarsz mindent kézben tartani!

Lépj beljebb! Engedd, hogy Isten vezessen! Merj ráhagyatkozni az Ő kegyelmének mély vizére, mert ahol ez a folyam megérkezik, ott minden meggyógyul, ott élet támad a pusztaságban, és gyümölcsöt terem a fa.

Láttad-e? Ha igen, akkor ne habozz: lépj a vízre, és ismerd meg azt az Istent, aki már közeledik hozzád! Ámen.

3. nap *Nyilas Zoltán esperes*
2026. szeptember 4.

Textus: Ezékiel 47,1-12

Mai alkalmunkon egyetlen igét emelek ki: *„Ott víz fakadt a templom küszöbe alól…"*

Az elmúlt nyarunkat nagyon erősen befolyásolta a víz kérdése. Amikor tavaszba fordult az idő, még bizakodóak voltunk. Azt mondták, hogy az a rengeteg hó, amely a télen lehullott, megtöltötte a talaj rétegeit, utána pedig heteken, hónapokon keresztül azért könyörögtünk, és könyörgünk ma is, hogy essen az eső.

A vízhiány aktuális kérdése a mindennapjainknak, és azt hiszem, az lesz a holnapnak is.

Abban az értelemben is központi kérdés a víz, hogy amikor szomjasak vagyunk, van a szomjúságnak egy olyan foka, amikor már nem nézzük, hogy milyen az a víz, csak így kiáltunk: Vizet! Mert aki vizet keres, az az élete legfontosabb kérdésében nem élményt keres, hanem életet. Éppen ezért a víz a Szentírásban nem dísz, nem egy vallásos hangulatelem, hanem életszükséglet. A szó fizikai és lelki értelmében is szükségünk van vízre. Elfonnyad az életünk, mint a virág, hogyha nem kap vizet.

Ennek a szomjúságnak a lelki oldala az, hogy valami hiányzik az életünkből. Vágyunk valamire, ami hiányzik. Pedig annyi minden tölti be a mindennapjainkat, annyi mindent fogyasztunk, annyi mindent elérünk, mégsem telünk meg, mégsem érjük be vele. Képek, hírek, újabbnál újabb élmények, sikerek, emberi elismerés, mégis, az ember ugyanazzal az ürességgel fekszik le, mint ahogyan felkelt. Lehet, hogy tele van a naptárunk, közben pedig üres a lelkünk. Lehet sok ismerősünk, közben pedig nincs senki, akinek őszintén elmondhatjuk, ami bennünk van. Lehet, hogy gyönyörű a házunk, rendezett körülmények között lakunk, miközben az életünk rendezetlen. És lehet valamilyen szép egyházias múltunk is, miközben akár a mai napot is Isten nélkül éltük meg.

Ezékiel a szomjas emberekhez és egy szomjas néphez szól. A Szentírásban két fogságtörténet van. Az egyik az egyiptomi fogság története, a másik – ami Ezékiel próféta könyvében is megjelenik – a babiloni fogság. Mindkettőben ott van a rabszolgaság, a kiszolgáltatottság. A kettő között azonban van egy óriási különbség. Az egyiptomi rabszolgaság története arról szól, hogy a körülmények változtak meg. Jött egy külső hatalom, mely egészen másként kezelte Isten választott népét. Isten azonban meghallja az övéi kiáltását, leszáll hozzájuk, és megszabadítja őket. Milyen sokszor történik tőlem függetlenül, mégis elnyomottja leszek egy világnak. A babiloni fogság azonban egészen más. Isten népe megkapta a törvényt, megkapta a templomot, megkapta a földet, kapott prófétai figyelmeztetéseket, szövetséges néppé vált, s mégis elfordult az Istentől. Bálványokat követett, igazságtalanságokat tett, kihasználta a gyöngét, és azt gondolta, hogy a templom puszta jelenléte majd megvédi. Éppen ezért a babiloni fogság nem pusztán elnyomás, hanem ítélet is. Egyiptomban Isten kiszabadítja népét a külső szolgaságból, Babilonban azonban a népnek szembe kell néznie azzal, hogy a fogság mögött a saját hűtlensége van. Egyiptomban a fáraó keménysége áll előttük, Babilonban pedig saját megkeményedett szívük. Ezért súlyosabb ítélet Babilon.

Milyen könnyű azt mondani, hogy mások miatt történt, ami történik velünk, hogy a körülmények miatt élünk így, és milyen nehéz beismerni, hogy igazából bennem romlottak el a dolgok, hogy bennem vannak bálványok, kimondani, hogy Uram, vétkeztem! Uram, rossz forrásból táplálkoztam, többet vártam emberektől, pénztől, teljesítménytől, biztonságtól, mint amit ezek valaha is adhattak volna nekem!

Ez a történet Babilonban, a személyes élet kudarcában, a rossz döntések körülményei között játszódik. Mármár úgy tűnik, hogy itt van az élet vége. De Isten ítélete nem azért jön, hogy nekünk valami kegyetlen rosszat adjon, hanem azért, hogy végre felfogjuk: egyedüli menekülésünk csakis az Úr lehet. Az ítéletben Isten elvesz tőlünk minden kapaszkodót, minden lehetőséget, hogy önmagát adja oda

szabadítóul. Ezékiel próféta azt mondja el az ő népének, hogy Isten ítélete az utolsó megmentő szó, és hogy valaminek történnie kell ahhoz, hogy Isten megmentse az életünket.

Egyszer csak forrás fakad. A templom küszöbe alól víz jelenik meg. Ez nem ember alkotása, nem embernek a terve. A víz egyes-egyedül Isten jelenlétéből fakad. Először csak vékony érnek tűnik, majd egyre nagyobb és mélyebb lesz, bokáig, térdig, derékig ér, végül olyan folyóvá válik, amelyen nem lehet átgázolni, és elindul a pusztaság felé a sós, halott vízhez, hogy megjelenjen az élet.

Az első nagy örömhír, kedves testvérek, ma este az, hogy Isten odaküldi az életet, az élet vizét, ahol nincsen élet. Mi leginkább arra lennénk figyelmesek, hogy hol van növekedés, szép eredmény, Istennek ez a vize azonban a pusztaság felé tart, a halott vidék felé, a reménytelenek felé, a kiszáradt földre. Isten nem azt mondja, hogy ebből már nem lesz semmi, nem azt mondja, hogy úgysem változik meg a világ. Nem mondja az elrontott életre, hogy ezt már úgysem lehet helyrehozni, nem mondja egy kihűlt házasságra, egy szétesett családra, egy hitetlenné vált szívre, egy megfáradt gyülekezetre, hogy már késő. Ahol mi csak a szárazságot látjuk, ott Isten forrást fakaszt; ahol mi a múlt következményeit látjuk, Isten valami újat készít; ahol mi azt mondjuk, hogy vége, halott, Isten azt mondja: élni fog.

Testvéreim, az elmúlt hetekben többször idéztem fel azt a karácsonyt, amelyet valójában nem is tudom, hogyan éltem meg. A kiskovácsi kórházban történt. A Covid-járvány idején nagyon nehezen lehetett bejutni a kórházakba a különböző korlátozások miatt. Karácsony volt. Akit lehetett, hazaengedtek a kórházból, ünnepeljenek együtt a családjukkal. Emlékszem a kórház egyik előterére, ahol csak azok az emberek ültek, akiknek nem volt senkijük, akiket nem vitt haza senki karácsonykor, vagy nem volt hova hazamennie. Mindenki maszkban ült, akin pedig nem volt maszk, az éppen cigarettázott.

Hárman szolgáltunk. Magam vittem az evangéliumot Lukács szerint, a kántorunkat Szűcs Zsuzsának hívták, aki az Operaház egyik korrepetitora, és ott volt Berta lánya, aki pedig Bécsben tanult hegedűművésznek. Ott, ezen a karácsonyon értettem meg, mit jelent az, amit ez az ige mond, hogy Isten oda küldi az életet, ahol halál van – a szó fizikai és lelki értelmében. Mert egyszer csak elhangzik az evangélium: *„Üdvözítő született ma nektek, ki az Úr Krisztusa Dávid városában."* Majd megszólalt a zene, Berta Johann Sebastian Bachot játszott – a kórterem közepén, lehetetlen helyzetben, a halottak földjén.

Mert a szent és a profán határa nem ott húzódik meg, ahol mi gondoljuk. Vagy azt gondoljuk, hogy a templomküszöb a határ? Nincs olyan, hogy a templomküszöb alól forrás fakad? Nincs olyan, hogy Isten Igéje belép a hétköznapokba? Nincs olyan, hogy Isten szava belép a mi döntéseinkbe, a munkánkba, odalépne a mi családi asztalunkhoz, beleszólna a mi pénzügyeinkbe, döntéseinkbe? Nem. Istennek köze van a kertünkhöz, az életünkhöz, a vizeinkhez, a levegőhöz. Ugyanakkor újra és újra vissza kell térnünk Hozzá, az élet forrásához. És nem csak aggódnunk kell a világ jövőjéért, gyermekeinkért, a természetért, hanem könyörögni azért, hogy új szívet adjon nekünk.

Mert a folyó látomása, amiről itt a próféta beszél, nem áll meg önmagában. Néhány fejezettel korábban azt olvassuk, hogy Isten ezt ígéri az övéinek: *„Új szívet adok nektek, és új lelket adok belétek: eltávolítom testetekből a kőszívet, és hússzívet adok nektek. Az én lelkemet adom belétek".* Igen. Isten egy belső gyökeres változást ad. Ez az, amiről ez a kép beszél: a szomjúhozó ember képe. Isten szeretne megajándékozni és megtölteni bennünket. De nem azt kérdezi tőlünk, hogy milyen rossz szokásaink vannak, amin változtatnunk kellene, hanem azt kérdezi: Hol van a forrásod? Miből élsz? Mitől várod a jövőt? Hol vannak az értékeid? Hol van a helyed? Mi az, aminek az elvesztésétől úgy félsz, mintha nélküle megszűnne az életed? Ezek fájdalmas kérdések, de a szerető Isten kérdései. Az orvos sem azért tapint egy pontra, hogy fájdalmat okozzon, hogy bántson, hanem azért, hogy gyógyítson. Isten nem megszégyeníteni akar bennünket ezekkel a kérdésekkel, hanem visszavezetni az élethez.

Mert a megtérés Isten felemelt ujja, amely vádol bennünket, de hazahívó kar is. Isten nem azt mondja, hogy először hozd rendbe magadat, és akkor hozzám jöhetsz, hanem azt mondja: Lásd meg, ki vagy!

Ez a történet itt Ezékiel próféta könyvében előre is mutat: Jézus Krisztusra. Jézus azt mondta, hogy ha valaki szomjazik, akkor jöjjön énhozzám és igyék. Jézus nem azt mondja, hogy megmutatom, hol van a forrás, nem azt mondja, hogy tanácsot adok a szomjazónak, hanem azt mondja: Jöjj hozzám! Én vagyok a forrás! Ő az az isteni ige, Ő az, aki belépett ebbe a világba. Ő az, aki átlépte a küszöböt. Ő az, aki testté lett, aki belépett a porba, a könnybe, a verítékbe, belépett a betegségbe, belépett az emberi igazságtalanságba. Ő az, aki a bűnösök asztalához ült. Ő az, aki együtt sírt a gyászolóval. Ő az, akinek lába nyomán élet fakadt: vakok láttak, bénák jártak, kirekesztettek hazataláltak, bűnösök bocsánatot kaptak. Igen, Ő az. Jézus Krisztus.

Ő az, aki belépett a kiszáradtak világába is. Tudjátok, a kereszten mondta Jézus: *„Szomjazom."* Ő, aki az örök élet vizét kínálta, végső óráján mégis vállalta a szomjúságot. Magára vette →

→ a mi életünket, magára vette a tiédet és az enyémet. Ő volt az, aki szomjazott azért, hogy mi inni tudjunk belőle. Ő ment a halálba, hogy mi, akik a halál árnyéka völgyében élünk, életet nyerjünk. Hiszem, hogy ez a keresztyén életünk titka és szíve. Nem arról van szó, hogy jó emberek próbálják rendbe tenni a világot, hanem hogy a kegyelmes Isten belépett ebbe a világba, és jóvá tette a jóvátehetetlent. Arról van szó, hogy nem mi fakasztjuk a forrást, hanem ajándékba kapjuk. Ajándékba kapod te magad is.

Nem az a kérdés, hogy méltó vagy-e erre a forrásra, hanem az, hogy szomjas vagy-e annyira, hogy most már ne magyarázkodj. Ne magyarázd az életedet, hanem bátran odamenj Hozzá. Mert a megtérés első mozzanata sohasem a magyarázkodás, hanem az igazmondás: Uram, elrontottam. Uram, vannak emberek, akiket nem szeretek. Uram, vannak olyan ajándékok, amelyeket kihasználtam. Úgy tettem, mintha az enyém volna; a vallásos látszat mögé bújtam, de a szívem száraz maradt. Uram, könyörülj rajtam!

Ha a megvallás valóságos és őszinte, akkor a megtérés második mozzanata az, hogy bízol Istenben. Elfogadod, hogy Krisztus érted is szomjazott. És hogy a bűnök bocsánata nem a teljesítményeden múlik. Hiszen Ő nemcsak a múltat törli el, hanem egészen újat ad. Emlékeztek még, mit mond Ezékiel? Új szívet adok nekik. És engedem, hogy a víz ne csak a bokámig érjen. Engedem, hogy a kegyelem ne csak a vasárnapokat járja át, engedem, hogy magával vigyen térdig, derékig, egészen addig, amikor már nem tudok ellenállni a folyónak, hanem a folyó visz engem. Azért nem változik sokszor az életünk, mert csak bokáig akarunk bemenni ebbe a vízbe. Addig, ameddig csak úgy érezzük, hogy egy kicsit megnyugtat, egy kicsit lehűt, valami kis frissességet, életerőt ad, vagy csak valami olyasmi kell Jézusból, hogy áldja meg az én terveimet, meg hogy tudjak valami jót tenni ebben a világban, de Ő sokkal többet akar. Azt akarja, hogy az életünk Urává váljon. Nem erőszakkal, hanem szeretettel, nem megszégyenítve, hanem meggyőzve, mert legyőzte a halált. Ő lépésre hív bennünket. Lépésekre. Lehet, hogy valakinek a kapcsolatát kell ma rendeznie, s nem általában szeretni az emberiséget, minden embert, hanem valakit. Valakit, akivel hónapok óta nem beszélt, valakit, akit régóta nem keresett. Lehet, hogy valakitől azt várja Jézus, hogy bocsánatot kérjen. Nem magyarázkodva, nem a másik hibáit felsorolva, csak ennyit mondva: Vétkeztem. Bocsáss meg

nekem. Lehet, hogy valakinek az élet nagy fogyasztásaiban kell rendet rakni. És nem látványos, önigazoló gesztusokra gondolok most, hanem hálás józanságra. Egyszerű dolgokra. Lehet, hogy valakinek az idejét kell rendezni. Telefonunk jelzi, mielőtt lemerül, de lehet, hogy a lelkünk kimerültségét észre sem vesszük.

És lehet, hogy ma egészen egyszerűen csak Krisztusra kellene bízni magunkat, kimondani azt, hogy Jézus Krisztus, szükségem van rád. Légy az én megváltóm, légy az én hűséges pásztorom! Uram, bocsásd meg az én életemet. Bocsásd meg bűneimet, teremts bennem tiszta szívet.

Igen. Jézus az, aki átlépi a küszöböt, és kijön ebbe a térbe, kijön ide a Szent István parkba, kijön ide közénk. Tavaly – emlékeztek – itt az alkalom mellett még röplabdáztak is. Emberek játszottak. Ez teljesen helyénvaló és természetes. Nekik az a dolguk. Kilépni a templom küszöbén küldetéssel a másik ember irányába, hirdetni a jó hírt, az örömhírt, a Jézus Krisztusba vetett reménységet, ez pedig a mi dolgunk. Hirdetni az életet, mert egy gyülekezet közössége akkor tölti be a küldetését, hogyha kilép a templom küszöbén, hogyha a bűnével küzdő ember felé lép, hogyha a szegény mellé lép.

Jézus mindig átlépte ezt a küszöböt. Elment oda, ahova mi nem szívesen megyünk, a pusztaságba, a halott vidékre. Isten ma is erre hív bennünket. Térj vissza a forráshoz! Ne engedd, hogy bármi elterelje a figyelmedet a szomjúságról. Jézus nem a külső fogságból akar megszabadítani (mert ma nincs ilyen), hanem szívünk bálványaitól, bukásaitól.

Lehet, hogy ez a mai este csak egy őszinte imádsággal kezdődik: Uram Jézus Krisztus, szomjazom. Sok helyen kerestem az életet, de nélküled kiszáradok. Köszönöm, hogy eljöttél értem, átlépted a küszöböt, és a kereszten vállaltad az én ítéletemet. Bocsásd meg bűneimet, teremts bennem tiszta szívet.

Nem azt ígéri Isten ebben az igében, hogy többé nem lesz pusztaság körülöttünk. De azt ígéri, hogy van egy olyan folyó, amelyet a pusztaság nem tud megállítani. Nem azt jelenti, hogy minden seb azonnal eltűnik, hanem azt, hogy a gyógyító Isten Jézusban elindult feléd. És nem azt jelenti, hogy saját erőnkből végre ki tudjuk menteni önmagunkat és meg tudjuk menteni ezt a világot, hanem azt, hogy Krisztusban Isten új teremtése betört ebbe az ember világba és magával hív bennünket.

Kedves testvérek, Istenünk igéje, ígéret. Azt mondja: víz fakad. A kérdés az, odamész-e hozzá? Engeded-e, hogy felüdítsen téged? Engeded-e és átléped-e azt a küszöböt, amit Krisztus átlépett – érted.

Jöjj, aki szomjazol! Nem kell fizetned érte. Nem kell méltóvá tenned magadat. Jöjj Krisztushoz, és igyál az élet vizéből! Ámen. ■

KAHLIL GIBRAN

A próféta

(részlet)

– Beszélj nekünk a Szeretetről!
– És ő fölemelte fejét, és az emberekre nézett, és csöndesség szállott reájuk. Aztán fennszóval ezeket mondotta:

Amikor a szeretet int felétek, kövessétek őt,

Jóllehet minden útja nehéz és meredek.

És mikor szárnyai átölelnek, engedjétek át néki magatokat,

Jóllehet a belsejében rejlő kardok sebet ejthetnek rajtatok.

És amikor szól hozzátok, higgyetek szavának,

Jóllehet hangja összetörheti álmaitokat, miként az északi szél pusztává sepri a kertet.

Mert amiként a szeretet koronával ékesít, azonképpen fog keresztre feszíteni is.

Amiként növekedésteket segíti elő, azonképpen nyeseget is.

Amiként felszárnyal magasságotokba, és megsimogatja leggyengébb ágaitokat,

Azonképpen száll le gyökereitekhez is, és megrendíti őket a földhöz való kapaszkodásban.

Mint a gabona kalászait, úgy gyűjt be benneteket magának.

Kicsépel benneteket, hogy mezítelenné váljatok.

Megrostál benneteket, hogy megszabadítson a pelyvától.

Fehérre őröl benneteket.

Megkeleszt benneteket, míg képlékennyé nem lesztek;

És azután szent tüzére vet benneteket, hogy szent kenyérré legyetek Isten szent lakomáján.

Ezt teszi véletek a szeretet, hogy megismerjétek szívetek titkait, s e tudás által az Élet szívének egy darabjává váljatok.

Hanem ha félelmetekben a szeretetben csak a békét és az örömöt keresitek,

Akkor jobb, ha elföditek mezítelenségteket, és elmentek a szeretet szérüjéről

Az évszakok nélküli világba, ahol nevethettek, de nem teljes szívből, és sírhattok is, de minden könnyet nem sírhattok el.

A szeretet nem ad egyebet, mint önmagát, és nem vesz el semmit, csupán önmagából.

A szeretet nem birtokol, és nem birtokolható.

Mert a szeretetnek elég a szeretet.

Amikor szerettek, ne mondjátok: „Isten a szívemben lakik”; mondjátok azt: „Isten szívében lakom”.

És ne gondoljátok, hogy irányíthatjátok a szeretet útját, mert a szeretet, ha méltónak talál rá, maga irányítja majd a ti útjaitokat.

A szeretet nem vágyik egyébre, mint beteljesíteni önmagát.

De ha szerettek, és a szeretet vágyakat ébreszt, legyenek ezek a ti vágyaitok:

Hogy összeolvadjatok, s legyetek olyanná, mint a sebes patak, mely az éjszakában zengi dalát.

Hogy megismerjétek a túlságos gyengédség kínját.

Hogy a szeretet megértése ejtsen sebet rajtatok;

És hogy véreteket akarva, derűsen hullassátok.

Hogy hajnalban szárnyra kelt szívvel ébredjetek, és hálát adjatok az új napért, mely szeretetre virrad;

Hogy délben megpihenve a szeretet mámoráról elmélkedjetek;

Hogy az est leszálltakor hálával menjetek haza;

S ha nyugovóra tértek, ajkatok azért mondjon imát, akit szerettek; dalotok őt dicsérje.

(Fordította: Révbíró Tamás) ■

GYÜLEKEZETI CSENDES DÉLELŐTT

„Nálad van az élet forrása”
(Zsolt 36,10)

2026. szeptember 5-én gyülekezeti csendes délelőttöt tartottunk Csobánkán

ÓVÁRYNÉ HERPAI DÓRA

Ezotéria – keresztyén szemmel

Szeptemberi gyülekezeti csendesnapunkon az ezotéria kérdésével is foglalkoztunk. Óváryné Herpai Dóra előadásának tartalmát most írásban is megosztjuk, hogy azok is elgondolkodhassanak a hallottakon, akik nem tudtak részt venni az alkalmon.

Az ezotéria kérdésével azért fontos foglalkoznunk, mert a tapasztalat szerint a magukat hívőnek vallók életében is jelen vannak különböző ezoterikus szokások és gyakorlatok. Először is szeretnék mindenkit megnyugtatni: jó dolog, ha magunkra ismerünk. Ha a közös gondolkodás során esetleg szembesülünk azzal, hogy valami, amiről szó esik, a mi életünkben is jelen van, ne ijedjünk meg! Jó, amikor az Ige tükröt tart elénk, és felismerhetjük, hogy van valami, amit Isten megmutat nekünk, amit még ki kell gyomlálnunk az életünkből. Darázsfészekhez hasonló témához nyúlunk, amit ha megbolygatunk, bizony nagy zűrzavar támadhat, akár a családi életünkben is. Amikor kiderül, hogy valamit, amit eddig természetesnek tartottunk, el kell hagynunk, az felkavaró lehet. Ez azonban Istentől jövő, szükséges felbolydulás, ami végül megtisztulást eredményez.

IGAZODÁSI PONTUNK: A SZENTÍRÁS

A körülöttünk lévő szellemi zűrzavarban egyetlen biztos igazodási pontunk van: a Szentírás, ezért minden kérdést annak mérlegén fogunk megvizsgálni.

Az 5Mózes 18-ban Isten felsorolja azokat a gyakorlatokat, amelyeket népe számára megtilt. A szakasz említi többek között a varázslást, a jelmagyarázást, a kuruzslást, az igézést, az átokmondást, a szellemidézést, a jövendőmondást és a halottaktól való tudakozódást. A felolvasott rész egyik kulcsmondata: *„Neked ezt nem engedi meg Istened, az Úr”* (5Mózes 18,14). Isten nem azt kezdi elemezni, hogy ezek a dolgok hogyan működnek, hanem világosan kijelenti: aki hozzá tartozik, annak ezek tiltott utak! Egy korábbi bibliaköri beszélgetésből maradt meg bennem a hasonlat, hogy az ilyen gyakorlatok olyanok, mint a magasfeszültség: ha az ember hozzányúl, nehéz elengedni, és akár halálos következménnyel is járhat.

VESZÉLYES TÁJÉKOZATLANSÁG

Az ezotéria áradata körülvesz bennünket. Ez azért fontos, mert sokszor abba a tévképzetbe ringatjuk magunkat, hogy ha nem keressük, akkor nem is fogunk találkozni vele. Ez sajnos nem így van. Fontos tudnunk, hogy minden ezoterikus vagy okkult gyakorlat mögött konkrét szellemi hatalom áll. Mi, keresztyének tudjuk: ez a gonosz a Sátán, akinek célja, hogy eltávolítsa az embert Istentől.

A Szentírásból minden lényegeset megtudunk a gonosz működéséről. Már az első találkozásnál, amikor kígyó képében jelenik meg az ember előtt, láthatjuk, hogy nem az ember keresi a kapcsolatot, hanem a kígyó lép oda hozzá, ő kezdeményez, ő szólítja meg a gyanútlan embert. Az ezotéria olyan eszköze a gonosznak, amin keresztül ma is keres bennünket. Mindez nem kell, hogy rettegéssel töltsön el, inkább sarkalljon bennünket komoly felkészülésre!

A SPIRITUÁLIS SZOMJÚSÁG ÉS A ZSÁKUTCÁK

Az emberben alapvető spirituális szomjúság él. Ennek oka az, hogy Isten eredetileg önmagával való örök kapcsolatra teremtette az embert. Az első bűnesetben ez a kapcsolat súlyosan megsérült, de a hiánya továbbra is ott van bennünk. Az ember ősidők óta keresi a magyarázatot arra, amit érzékel: a világ több annál, mint amit kézzel megfoghatunk és szemünkkel láthatunk. Nem mindegy azonban, merre indulunk a keresésben.

Két jól ismert zsákutcára szeretném felhívni a figyelmet.

Az egyik, amikor a ráció uralma alatt csak azt fogadjuk el valóságosnak, amit logikailag meg tudunk magyarázni. A valóság ugyanis nem szűkíthető le arra, amit az emberi értelem képes befogni.

A másik zsákutca az, amikor mindenevővé válunk, és azt gondoljuk, hogy bármit ki lehet próbálni büntetlenül, amit a világ kínál, vagy amiről mások azt állítják, hogy segít.

Az ezoterikus tanításokban gyakran találunk olyan részleteket, amelyek emlékeztetnek a keresztyén hit bizonyos igazságaira. Ugyanezt látjuk az első kísértésről szóló bibliai történetben. A kígyó szava is tartalmazott részleges igazságot! *„Csakugyan azt mondta Isten, hogy a kert egyetlen fájáról se egyetek?”* (1Móz 3,1) Nyomokban tartalmaz igazságot, hiszen Isten tényleg mondott valamit a fáról, meg az evésről, meg a gyümölcsről, de az egész kérdésfelvetés mégis egy hatalmas hazugság. Tehát nem elég, ha egy tanítás nyomokban tartalmaz olyasmit, amit Is- →

→ ten kijelentett. A Szentírás is több helyen figyelmeztet erre, például a Kolossé levélben: *„Vigyázzatok, hogy rabul ne ejtsen valaki titeket olyan bölcselkedéssel és üres megtévesztéssel, amely az emberek hagyományához, a világ elemeihez, és nem Krisztushoz igazodik."* (Kol 2,8)

NÉPSZERŰ TÉVTANÍTÁSOK – UNIVERZÁLIS ÉLETENERGIA, MÁGIA

Az ezoterikus tanítások egyik jellemző eleme a bűn tagadása vagy relativizálása. Eszerint nincsenek egyértelmű normák, csak különböző megélések, és nem beszélhetünk jó és rossz közötti világos különbségről. Gyakori az önmegváltás gondolata is: az ember saját fejlődése, belső ereje és teremtő akarata révén oldhatja meg elakadásait, gyógyíthatja meg önmagát. E szemlélet szerint a megoldás kulcsa bennünk van.

Sok tanítás Istent személytelen világerőként, vagy univerzális energiaként mutatja be, amit az ember megfelelő fejlődés során megtanul mozgósítani.

Ilyen tanítással találkozunk például a *reiki* és a *pránanadi* esetében. Mindkettő egyetemes életenergiával számol, amely az egész világot mozgatja és amelynek használatát az ember elsajátíthatja. A tanítások öngyógyítást, illetve mások gyógyítását ígérik az energia különböző gyakorlatokkal történő mozgósításával. Mesterfokozatok, beavatások, vizsgák és összetett rendszerek kapcsolódnak ezekhez, amelyek erősen fogva tarthatják az embert. Ne gondoljuk, hogy mindez csak a származási országokban (Japán, illetve Tibet) található meg! Pomázon is működnek ilyen mesterek, sőt iskola is van, ezért érdemes tudnunk e gyakorlatok lényegéről és arról, hogy mindez összeegyeztethetetlen a mi keresztyén hitünkkel. **A mi Istenünk ugyanis nem személytelen energia, amelyet az ember aktiválhat és saját céljaira használhat, hanem valóságos, mindenható és szuverén személy, aki testet öltött Jézus Krisztusban.**

Veszélyes tévedés az is, ha minden rendkívüli eseményt, megmagyarázhatatlan jelenséget vagy gyógyulásnak látszó folyamatot automatikusan Istennek tulajdonítunk. Nem csak Isten rendelkezik az embernél nagyobb erővel, hanem a Sátán is. Emlékezzünk arra, hogy a Szentírásban a fáraó mágusai is képesek voltak olyan dolgokra, amelyek emberi erővel nem kivitelezhetők. Ők démoni erővel, a mágia eszközével dolgoztak. Az Ige azonban azt is világossá teszi, hogy a gonosz ereje nem mérhető az Istenéhez, hiszen a tíz csapásból a mágusok csak az első kettőt voltak képesek megismételni; a harmadiknál már elakadtak. *„A mágusok is meg akarták tenni titkos mesterségükkel, (…) de nem tudták"* (2Móz 8,14).

A gonosz sokszor nagyon vonzó, ígéretes formában közeledik. *„Nem is csoda, mert maga a Sátán a világosság angyalának adja ki magát."* (2Kor11,14)

AGYKONTROLL, ASZTROLÓGIA, BABONÁK, JÓGA…

Az *agykontroll* a nyolcvanas években vált különösen népszerűvé hazánkban, és napjainkban ismét egyre többen fordulnak felé. Alapgondolata szerint az emberi elmében van a megoldás kulcsa: az alfa tudatállapot elérésével és önszuggesszióval az ember képes öngyógyítást végezni, és ha egészen magas szintre jut a mentális önprogramozásban, akkor környezetét is meg tudja változtatni. Ez a tanítás teljességgel szemben áll azzal a bibliai tanítással, amely arra hív, hogy *„bízzál az Úrban teljes szívből és ne a magad eszére/elméjére támaszkodjál!"* (Péld 3,5).

Az *asztrológiát* sokan ártalmatlan kíváncsiságnak tekintik, például a magazinok horoszkópjait olvasva, azzal nyugtatva magukat, hogy úgysem veszik komolyan. Fontos különbséget tenni az asztronómia, vagyis a csillagászat és az asztrológia között. A csillagászat természettudományként a teremtett világ égitestjeinek működését vizsgálja, spirituális jelentést nem kapcsolva hozzájuk. Az asztrológia ezzel szemben a bolygókban az ember életét és sorsát meghatározó tényezőket lát, és azt állítja, hogy az égitestek üzeneteket közvetítenek a jövőről – így valójában a tiltott jóslás körébe tartozik. Ne feledjük, hogy a Biblia tanítása szerint az égitestek pusztán teremtmények, melyet azzal a céllal alkotott meg Isten, *„hogy elválasszák a nappalt az éjszakától, és jelezzék az ünnepeket, a napokat és az esztendőket és legyenek világító testekként az égbolton, hogy világítsanak a földre"* (1Móz 1,14-15) Feladatuk tehát az időbeli és térbeli tájékozódás segítése, nem pedig a sorsunk meghatározása. Jeremiás próféta is óv attól, hogy a pogány népek szokásait követve az égi jelekből tudakozódjunk (Jer 10,2). Az égitestekhez kötött sorsfejtés nem a hívő ember útja.

A *babonákat* gyakran megmosolyogjuk, mégis sok családban élnek tovább. Ilyen lehet, amikor valaki leül, ha valamiért vissza kell mennie a lakásba, vagy rossz érzése támad egy fekete macska láttán. Mások a kéményseprő megpillantásakor megfogják a gombjukat, hátha szerencsét hoz. Az újszülöttet ma is sokfelé meghintik szenes vízzel – biztos, ami biztos! –, vagy piros zsinórt kötnek a csuklójára, rontás ellen. Bármilyen ártalmatlan, kedves kis néphagyománynak tűnnek, ezek mögött komoly hiedelmek húzódnak meg. A babonás szokást éltető ember titkon azt reméli, hogy egy apró cselekedettel elkerülheti a bajt, vagy szerencsét vonzhat magához. A hívő ember azonban tudja, hogy életünk és sorsunk nem babonákon múlik, hanem Isten kezében van.

A *jóga* kapcsán is fontos különbséget tenni a testmozgás és a vallási-spirituális gyakorlat között. A test rugalmasságának megőrzése, az izmok nyújtása és a testünkről való gondoskodás önmagában fontos. A jóga azonban eredetileg nem egyszerű tornagyakorlat. Gyökerei az

ókori Indiába nyúlnak vissza, és szorosan kapcsolódnak a hinduizmushoz, de különböző formái a buddhizmusban is megjelentek. Célja nem csupán a testi egészség megőrzése, hanem a tudat lecsendesítése, a lelki fejlődés és a végső megszabadulás, vagyis az újjászületések körforgásából való kilépés elérése. A jógában vannak olyan testhelyzetek (ászanák), amelyek hindu istenségek, mitológiai hősök vagy szent állatok nevét viselik. Az ilyen ászanák gyakorlásának célja az adott alak tulajdonságainak megélése és átvétele. Mindez akkor is igaz, ha az európai ember a jógára pusztán tornagyakorlatként tekint. Nem az a döntő, hogy mi mit gondolunk a jógáról, hanem az, hogy a jóga mit mond önmagáról, és ez hogyan áll meg a Szentírás mérlegén. Keresztyén ember válasszon olyan testmozgást, amelyhez nem kapcsolódik idegen vallási háttér!

AMULETT, JÓSLÁS, HALOTTIDÉZÉS

Sokszor valós emberi szükségletek hajtanak bennünket olyan gyakorlatok felé, amelyek Isten előtt utálatosak. Ilyen például a biztonság iránti vágy. Amikor valaki egy *amulett* vagy *talizmán* nélkül elveszettnek érzi magát, vagy úgy gondolja, hogy egy medál, szerencsehozó tárgy megóvhatja a bajtól, az éppen úgy tesz, mint a régi athéni polgárok, akiket Pál apostol így figyelmeztet: *„Isten, aki teremtette a világot és mindazt, ami benne van, aki mennynek és földnek Ura (…) nem szorul emberi kéz szolgálatára, mintha hiányt szenvedne valamiből, hiszen ő ad mindenkinek életet, leheletet és mindent."* (ApCsel 17,24-25)

Ugyanez vonatkozik a *mantrákra* is. Amíg az imádság párbeszéd Istennel, addig a mantra olyan ismételt szöveg, amelynek hatalmat, erőt tulajdonítanak. A háttérben itt is az áll, hogy az ember nem képes ráhagyatkozni Istenre, ezért másfajta biztosítékot keres.

A jövő ismeretének vágya is gyakran vezet tiltott utakra. Sokan fordulnak jóshoz különösen akkor, amikor elakadnak az életükben. Gyakran azzal áltatják magukat a keresztyének, hogy Isten egy jósnőn keresztül is üzenhet nekünk. Ez nagyon veszélyes önámítás! A jóslás kérdésére ugyanis a Szentírás világos választ ad: Isten utálatosnak nevezi és kifejezetten megtiltja az övéinek (5Móz18).

A gyász időszakáról is szólni kell, mert különösen meggyengültté, kiszolgáltatottá válik olyankor az ember. Váratlan haláleset után óriási teher, ha rendezetlen kapcsolat marad az elhunyttal: nem tudtunk bocsánatot kérni, valamit elmondani, vagy egy fontos kérdést megbeszélni. Ilyenkor a kísértő gyakran felkínálja a *halottidézés* vagy a spiritiszta szeánsz lehetőségét, azt a hazugságot ígérve, hogy még beszélhetünk, találkozhatunk az elhunyttal. Ez sohasem Istentől jövő lehetőség, hiszen Isten maga mondja, hogy *„Ne forduljatok halottidézőkhöz, és ne tudakozódjatok jövendőmondóknál (…) Én, az ÚR vagyok a ti Istenetek!"* (3Móz 19,31) Vegyük ezt komolyan, mert az ember lelki élete forog kockán! Egy-egy halottidéző szeánsz során olyan démoni erőkkel találkozhat az ember, ami rettenetesen megkötözi.

„Ha majd azt mondják nektek, hogy forduljatok a halottidézőkhöz és a jövendőmondókhoz, akik suttognak és mormolnak, ezt feleljétek: Nem Istenéhez kell fordulnia a népnek? A holtakhoz kell fordulni az élő helyett?" (Ézs 8,19) Isten tiltja, hogy kapcsolatot létesítsünk halottainkkal. Erre példa Saul király tragédiája, aki mindenáron meg akarta szólaltatni Sámuel prófétát, még annak halála után is. Ezen a szeánszon a király semmi újat nem tudott meg ahhoz képest, amit Isten korábban már személyesen a tudtára adott: elveti Sault, mert hűtlenné vált (1Sám 28). Ez a történet arra tanít, hogy amit saját életünkről fontos tudnunk, azt Isten elmondja nekünk. Kijelenti az Igén keresztül és Szentlelke által érthetővé teszi számunkra. Nem szeánszokon keresztül kell tehát megpróbálnunk kitudakolni azt, amit tudni szeretnénk.

A mi reménységünk a gyász esetén nem az, hogy kapcsolatot találhatunk valahogyan az elhunyttal. A mi reménységünk az, hogy Krisztusban van feltámadás!

ÖNVIZSGÁLAT, MEGTÉRÉS ÉS SZABADULÁS

Az ezoterikus gyakorlatok súlyos következménnyel járnak a hitéletben is. Gyakori, hogy az ember vágyik az Istenbe vetett bizalomra, szeretne ráhagyatkozni, mégsem képes rá, és újra meg újra a kételkedés erősödik fel benne. Ilyenkor érdemes megvizsgálni, maradt-e a múltunkban vagy a jelenünkben valami lezáratlan, amit nem adtunk át Istennek. A mércénk most is kizárólag a Szentírás lehet. Ha az Ige tükrében felismerjük, hogy volt, vagy most is jelen van az életünkben valami Isten előtt utálatos dolog, ne meneküljünk az önvizsgálat elől! Ne bagatellizáljuk, ne magyarázatokat keressünk, hanem lássuk be, őszintén bánjuk meg, majd vigyük Isten elé!

Az efézusiak példája megmutatja, mi a teendő: az okkult tanításokat tartalmazó, abban a korban vagyont érő tekercseiket kihordták a város főterére és nyilvánosan elégették azokat. *„A hívők közül is sokan eljöttek, megvallották és elbeszélték ilyenféle mesterkedéseiket. Sokan, akik varázslással foglalkoztak, összehordták könyveiket, és mindenki szeme láttára elégették. (…) Így az Úr ereje által az ige hatalmasan terjedt és megerősödött."* (ApCsel 19). A lezárás része, hogy megtagadjuk és eltávolítjuk az életünkből mindazt, amiről tudjuk, hogy nem szabad hozzá visszatérnünk.

Ha ezt a lelki munkát Jézussal együtt elvégezzük, a tiltott utak hitet gátló hatása is elmúlik. Megkönnyebbülés következik, hiszen *„Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszságtól"* (1János 1,9).

A mércénk legyen a Szentírás, és Krisztus vezessen végig bennünket az önvizsgálat, a bűnbánat és a megtisztulás útján!

(Az előadás elhangzott 2026. szeptember 5-én, a csobánkai gyülekezeti csendesnapon) ■

HARANGINÉ CSUTA ANNA

A keskeny út

„Menjetek be a szoros kapun! Mert tágas az a kapu, és széles az az út, amely a kárhozatba visz, és sokan vannak, akik bemennek azon. Mert szoros az a kapu, és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik megtalálják azt." (Máté 7:13-14.)

A széles úton születünk meg. Innen hívogat bennünket Isten a saját országába. Ehhez irányt kell változtatnunk, és bemenni azon a szoros kapun, aki Ő maga. Az Igében két különböző kapu van, melyeknek eltér a jelentése, amely a magyar nyelvben nincs megkülönböztetve. A **tágas** kapu nem a ház ajtaja, hanem a városfalon lévő városkapu. Ezen tömegek közlekednek, vásári árukat hoznak-visznek. Ez a kapu egyben a város közéleti színtere is volt, itt ítélkeztek és a városlakók itt intézték nyilvános ügyeiket. Zajos, nyüzsgő forgatagot képzelhetünk el. A vallási élet színtere máshol volt.

A szoros kapu egy olyan kiskapu volt a városfal kevésbé feltűnő helyén, amelyet ritkán használtak. Leginkább veszélyhelyzetben vették igénybe. Ezen lehajtott fejjel, egyesével lehetett átmenni. Ez a megtérés jelképe! Egyénileg és alázatban tehetjük meg. Egy kapu átlépése mindig elválasztóvonal a mögöttünk és előttünk lévő dolgok között. Tudatosan választjuk a kapu mögött lévő világot, amely legtöbbször egy másik tulajdonos birtoka, amelyen túl más szabályok várhatnak.

Jézus Krisztus is egy kapu, méghozzá életünk legfontosabb kapuja. Arra hív, hogy lépjünk be rajta az Ő birtokára (országába), és rendeljük alá magunkat az Ő törvényeinek. Ezt úgy tehetjük meg, hogy a saját lelkünk ajtaját megnyitjuk előtte, befogadjuk és trónra ültetjük Őt az életünkben. Jézus mondja: *„Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem."* (Jel. 3:20.) *„Én vagyok az ajtó: ha valaki rajtam át megy be, az megtartatik, bejár és kijár, és legelőre talál."* (Ján. 10:9.)

A misszió kapuját és majdan a „menny kapuját" is (aki Krisztus) Isten maga nyitja meg az Ő gyermekei előtt: *„Tudok cselekedeteidről. Íme, nyitott ajtót adtam eléd, amelyet senki sem zárhat be, mert bár kevés erőd van, mégis megtartottad az én igémet, és nem tagadtad meg az én nevemet."* (Jel. 3:8.) Viszont egyesek bezárt ajtót találnak majd a menny bejáratánál, és hiába hivatkoznak nagyszerű vallásos cselekedeteikre. Ők Jézust nem úgy ismerték, ahogy kellett volna, nem a szoros kapun át érkeztek. *„Amikor már felkelt a ház ura, és bezárta az ajtót, megálltok kívül, és zörgetni kezdtek az ajtón, és így szóltok: Uram, nyiss ajtót nekünk! De ő így válaszol nektek: Nem tudom, honnan valók vagytok."* (Luk. 13:25.) Ez félelmetes kép. Vajon minket megismer majd Jézus? Ha behívtuk Őt az életünkbe és vele jártunk, akkor nincs okunk aggódni.

A szoros jelző a mögötte található **keskeny** úttal azt jelenti, hogy akadályok által össze van szorítva, mint két sziklafal között a szurdok. Itt külső erők folyamatos szorításában kell járni. Nyomorúságok, megpróbáltatások által összeszorított keskeny ösvény ez. Ebben a világban a tanítványok élete üldözött. *„Erősítették a tanítványok lelkét, és bátorították őket, hogy maradjanak meg a hitben, mivel sok nyomorúságon át kell bemennünk az Isten országába."* (ApCsel. 14:22.)

A nyomorúságok nélküli keresztyénség nem a keskeny út keresztyénsége. Ha soha semmibe sem kerül, amit mondunk és teszünk, az nem a hitbeli út! A kapu csak a kezdet, az Út az, ami szorít. A Hegyi beszéd a tanítvány jellemének a leírása. Akik lelki szegények, akik sírnak, szelídek, éheznek és szomjaznak az igazságra, irgalmasok, tiszta szívűek, akik békét teremtenek, akiket az igazságért üldöznek, Jézus miatt gyalázzák és üldözik őket, és mindenféle rosszat hazudnak róluk. Íme az út, ami az örök életre visz. Ez a fokozatos összeszorítás útja. Jézus azt tanítja, hogy „nem elég… (ha nem ölsz, nem paráználkodsz, gyűlölöd az ellenségedet…), hanem…" A tétet tovább emeli olyan szintre, amit nélküle és a szorosságok nélkül már nem tudnánk teljesíteni.

A **tágas** ezzel szemben olyan hely, ahol kényelmesen elférünk. Élvezetesnek tűnik rajta járni, nincs semmilyen megszorítás, ez a legkisebb ellenállás útja. Itt az ige a pusztulás útját festi le. A tágas úton az ember a tömeggel sodródik, mozgása nem Istenhez igazodik, hanem a tömeghez. A tömeg viselkedése pedig a korszellem (e világ fejedelmének) lenyomata. Az út a kárhozatba, romlásba, pusztulásba visz, az ember elveszett lesz. Az az elveszett, ami a gazdája nélkül van, mert eltávolodott a gazdától. A szoros úton az ember megtaláltatik az elveszettségből (a drahma, a juh, a tékozló fiú állapotából), a széles úton pedig

kényelmes a menetelés, de pusztulás a vége.

A megtaláltatásban szerepünk van. Keresni, kérni, zörgetni kell. (Kevesen keresik, ezért kevesen találják meg.) Ehhez ki kell lépni a tömeg sodrásából, és szembefordulva az árral, a szoros kapun (Jézuson át) kell belépni. Merni kell vállalni az út szorítását, mert maga Jézus ígérte meg, hogy aki keres, az talál, és Ő velünk jön az úton.

Hiszünk-e neki?

Ha gyáva a szívünk elhinni, hogy Jézus igája mégis örömteli: *„Mert az én igám boldogító, és az én terhem könnyű”* (Mt. 11:30); akkor a széles úton rekedünk. A jelenések könyve fájdalmasan ír arról, hogy milyen okokból kerülnek az ítélet helyére emberek. *„De a **gyáváknak** és hitetleneknek, az utálatosaknak, gyilkosoknak és parázsnáknak, a varázslóknak és bálványimádóknak, és minden hazugnak a tűzzel és kénnel égő tóban lesz a helye: ez a második halál.”* (Jel. 21:8.)

Legyünk bátrak tehát elengedni a kontrollt, a megszokottat, a többséghez igazodást, és rábízni magunkat arra, akit ha nem is látunk, de a hatalmát, szeretetét és irgalmát már megízlelhettük! Ámen.

(Az írás a Festett Ige című YouTube videósorozat „A Keskeny Út, Amit Szinte Senki Sem Ért” című epizódjának felhasználásával készült.) ■

50 éves házassági évforduló

2026. augusztus 16-án 50 éves házassági jubileumon köszöntöttük a csobánkai imaházban Benedek Ferencet és feleségét, Julikát.

Nálunk keresztelték

Szatmári Lujza Isten szövetségébe lépett

A REFORMÁTUS TÚRAKÖR KIRÁNDULÁSA

Túrakörünk szeptember 26-án a Citadellát látogatta meg

BOLYKI LÁSZLÓ igehirdetése alapján

Pedig én imádkoztam érte…

Gondolatok BOLYKI LÁSZLÓ igehirdetése nyomán az imádságról, az istenképeinkről és arról, hogyan formálódik bennünk a hit, amikor a kérésünk nem úgy teljesül, ahogy szerettük volna

Hányszor mondtuk már ki csalódottan vagy tehetetlenül ezt a mondatot: *„Pedig én imádkoztam érte!”* Egy sikertelen vizsga, egy meg nem gyógyult betegség, egy zátonyra futott kapcsolat vagy egy elmaradt csoda után ott állunk a kérdéssel: hol a hiba a rendszerben? Vajon nem eléggé hittünk, nem jól kértük, vagy Isten érvénytelenítette az ígéreteit?

EGY ISMERŐS ÉRZÉS

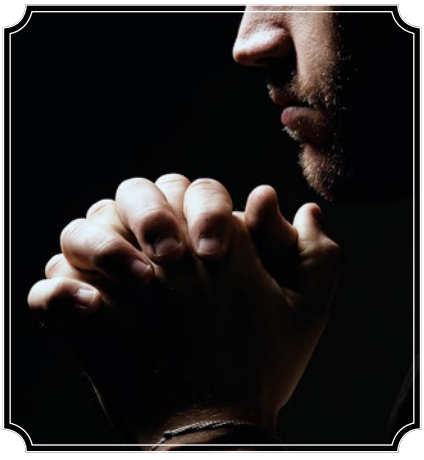
Talán mindannyian átéltük már: buzgón imádkoztunk valamiért – egy gyógyulásért, egy sikeres vizsgáért, egy jó döntésért, egy szép napért egy fontos eseményhez –, és aztán mégsem úgy alakultak a dolgok, ahogy reméltük. Ilyenkor ott motoszkál bennünk a csalódottság, sőt néha a kétség: „Pedig én imádkoztam érte...” Mintha valahol hiba csúszott volna a rendszerbe. Mintha mi mindent jól csináltunk volna, csak Isten rosszul értette a kérésünket vagy mintha meg se hallotta volna.

Ez az érzés különösen zavarba ejtő azért, mert a Szentírás nem bánik szűkmarkúan az ígéretekkel. *„Kérj, amit akarsz!”* – mondja Isten a fiatal Salamonnak álmában, amikor király lesz. Jézus is arra biztat, hogy az Ő nevében kérjünk, amit csak akarunk. Ez első hallásra szinte hihetetlenül nagylelkű ajánlat – mintha egy mesebeli jó tündér vagy egy aranyhal azt mondaná nekünk, hogy bármit kívánunk, ő teljesíti. Visszaemlékezhetünk gyermekkorunkra, amikor nekünk szegezték a kérdést: Mit kérnél, ha csak egy kívánságod lehetne? Hát egy csokigyárat! Vagy hogy mostantól minden kívánságom teljesüljön – hogy kicselezzük a szabályt.

Aztán persze nem jött a jó tündér, nem jött az aranyhal, de az ígéret ott marad, és velünk marad a kérdés is: ha tényleg bármit kérhetünk, akkor miért nem kapjuk meg mindig, amiért imádkozunk? És ha nem kapjuk meg mindig, akkor mit is jelent valójában ez az isteni nagylelkűség?

KÉT ÚTON NŐNI FEL A HITBEN

Érdemes először azt megérteni, hogyan alakul ki bennünk az az istenkép, amivel felnőttként rendelkezünk. Két típusú fiatalt különböztethetünk meg: aki hívő családban nő fel, és aki nem – mindkettőnek megvan a maga előnye és hátránya.

Aki hívő családban nevelkedik, sok mindent „készen kap”: ismeri a bibliai történeteket, a szófordulatokat, a konzerv válaszokat. Ennek ára van: könnyen kialakul benne az illúzió, hogy „tudja a dolgokat”, miközben a hite még nem vált igazán személyessé. Amikor aztán az élet nem a megszokott kérdéseket teszi fel, a konzerv válaszok cserbenhagyják, és szembesülnie kell azzal, hogy valójában keveset ért a saját hitéből.

Aki viszont nem hívő családban nő fel, ennek az illúziónak híján van. Ő gyakran valóban éles, valóságos kérdésekkel szembesül az életben – és amikor egyszer csak valódi választ talál az evangéliumban, az a találkozás sokkal inkább a sajátja, nem örökölt bölcsesség.

Aki hívő családban nő fel, az sok mindent az „anyatejjel” szív magába – az asztali imádságot például („Urunk Jézus, légy vendégünk…”), és megtanul különböző vallásos szokásokat. Ez a kedves, otthonos világ azonban egyben egy sajátos, mágikus gyermeki gondolkodásmódot is magával hoz, amelyben összekapcsolódik az imádság az aranyhallal, Jézuska a Mikulással, a jó tündér az angyalkákkal meg a nyuszikákkal. A gyerekek ebben a világban megható és mulatságos dolgokat tudnak mondani. Kicsi gyermek volt még az igehirdető Ágoston fia, aki az Úr imádságát így mondta: és bocsásd meg a mi vétkeinket, *különben* mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. Vagy amit kislánya, Vercsi mondott, aki amikor édesapja megkérdezte tőle, hogy hogy sikerült ilyen jól a felvételije, azt válaszolta: úgy, hogy miközben mondta magában a Miatyánkot, ott volt a kezében a Vancsi cica bajusza. Vagy amikor Vercsi egyszer azt mondta húsvétkor, amikor az volt a kérdés, tudja-e, mi történt húsvétkor; azt felelte, hogy Jézus meghalt a kereszten, utána föltámadt és nyuszi lett belőle.

Ezeken jóízűeket lehet nevetni, a probléma ott kezdődik, amikor felnőttként ugyanilyen mágikus módon gondolkodunk, csak kifinomultabb,

észrevétlenebb formában, és ezt nem vesszük észre magunkon.

NÉPSZERŰ ISTENKÉPEK, AMELYEKBEN MAGUNKRA ISMERHETÜNK

Ebből alakulnak ki azok az istenkép-típusok, amelyekbe könnyen belecsúszhatunk anélkül, hogy tudatosítanánk:

A vészfék-Isten. Ez az a népi bölcsesség (vészfék-ima), hogy „ezen már csak az ima segíthet!" Amikor mindent megpróbáltunk már, mindenkivel beszéltünk, minden orvosságot bevettünk, és már csak az ima maradt, mint utolsó mentsvár. Ebben az istenképben Isten a sor végén álló tartalék, nem az élet középpontja.

A segélyhívó-Isten. „Jaj, Istenem!" – ez a felkiáltás akkor tör fel belőlünk, amikor nagy a baj. Ahogy mondani szokták: a zuhanó repülőn nincsenek ateisták. Ilyenkor őszintén, ösztönösen kiáltunk Isten felé – de csak ilyenkor.

Az aranyhal-Isten. Ha valami kell, eszünkbe jut, hogy „biztos megsegít a Jóisten" – mintha Ő mindig készenlétben állna, hogy jókedvében teljesítse a mi kéréseinket.

A borravaló-Isten. Amikor valami nagyon jól sikerül, hálánk csak úgy ömlik belőlünk – és szinte el is ájulunk magunktól, hogy milyen nagy hívők vagyunk. Ebben a képben Isten olyan, mint egy udvarias pincér, akinek a jó kiszolgálásért borravalót adunk, Ő pedig boldogan fogadja nagylelkűségünket.

Ezeknek az istenképeknek gyakran vannak kombinációi is – például „segélyhívás + borravaló" alapon: „Ha most megsegítesz, Uram, akkor cserébe én…" Ez a fajta alkudozás jól ismert a klasszikus viccből is, amelyben két hajótörött sodródik egy deszkán, és az egyikük nagy fogadalmakat tesz Istennek, ha partot érnek – mire a társa rászól, hogy ne ígérgessen annyira, hiszen már ott a part, nem kell túltolni.

Ezek a képek mélyen bennünk vannak, és pontosan azért veszélyesek, mert nem vesszük észre őket magunkban, csak másokban tudunk rajtuk mosolyogni.

A BIZONYSÁGTÉTELEK CSAPDÁJA

Bizonyságtételeink is a valódi istenképünket tükrözik. Kedveljük őket, szeretünk hallgatni ilyeneket, de érdemes észrevenni egy furcsaságot: a bizonyságtételek szinte mindig csak azokról az esetekről szólnak, amikor a kért dolog *bejött.* Amikor én kértem valamit Istentől, hogy legyen úgy – például, hogy ne essen az eső –, és úgy lett, Isten úgy intézte, és én erről bizonyságot teszek. Amikor egy ifjúsági konferencia fölött kisüt a nap, boldogan mondjuk: „Halleluja, meghallgatta Isten az imánkat! Szeret az Úr: nem esett az eső!" De ha ugyanazon a hétvégén valahol egy gazdálkodó esőért imádkozik, mert kiszáradt a földje, Isten ilyenkor szinte lehetetlen helyzetbe kerül: most akkor essen az eső, vagy ne.

Ugyanez a jelenség köszön vissza egy idős néni bizonyságtételéből, aki arról mesélt, hogy a háború alatt az óvóhelyen imádkoztak, és Isten meghallgatta őket – az összes bomba az utca másik oldalára esett. Csakhogy ott, az utca másik oldalán is imádkoztak emberek. Csak ott rosszabb történt…

Ez nem azt jelenti, hogy Isten kegyetlen vagy szeszélyes lenne. Azt jelenti, hogy téves az az elképzelés, amely az imádságot afféle *mágikus technikának* tekinti: ha elég ügyesen, elég hittel, elég konkrétan fogalmazzuk meg a kérésünket, Isten úgy fog cselekedni, ahogy elvárjuk. Mivel a bizonyságtételek szinte mindig csak a „bejött" eseteket mutatják be, torz, féloldalas képünk alakul ki arról, hogyan is működik valójában az imameghallgatás – s ez tovább erősíti bennünk a mágikus gondolkodást. Azt hisszük, hogy az a jó hit, hogy ha mi kérünk valamit, Isten azt pont úgy csinálja, és az a jó bizonyságtétel, hogy elmondom, hogy jól jártam. *„Vezessétek be a „bizonytalanságtételt", mint intézményt"* – hangzik a provokatív javaslat igahirdetőnktől: – *„Hallgassunk meg olyan bizonyságtételeket is, amelyek arról szólnak, hogy valami nem úgy történt, ahogy kértük – és mégis kiderült, hogy Isten jelen volt benne."*

AMIKOR A BIBLIA „NEM"-ET MOND

Van-e egyáltalán olyan ima a Szentírásban, amely nem úgy „hallgattatik meg", ahogy kérték? Bőven.

Dániel próféta imádkozik és böjtöl, és három hosszú héten át semmi válasz nem érkezik. Csak később derül ki, hogy Isten már az első pillanatban elindította a választ – csupán a szellemi valóságban lezajló küzdelem miatt késett a megérkezése.

Pál apostol pedig háromszor kéri Istent, hogy vegye el tőle a „tövist a testében" – valami olyasmit, amiről nem tudjuk pontosan, mi volt, de azt igen, hogy komoly, tartós teher volt számára. Háromszor kéri, Jézus nevében, teljes hittel – és az a válasz érkezik, hogy: Nem. Isten nem veszi el tőle a terhet. Ehelyett azt mondja neki: *„Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz."* Isten szerint Pálnak szüksége volt erre a „tövisre". Azt mondta – mai nyelvre lefordítva –: →

→ Mert neked ez kell. Neked szükséged van erre, mert különben glória nőne a fejedre, és elrepülnél. Azt hinnéd, hogy te akkora Jani vagy, mert olyan különlegesen nagy látásokat, kijelentéseket adtam neked. Neked kell egy kis tőkesúly, ami a padlón tart. Úgyhogy én most téged intim közösségben tartalak a padlóval. És ez így lesz jó neked. – Valahogy így szólt Isten válasza.

Volt-e itt imameghallgatás? Igen, kétségtelenül – csak nem a mi hétköznapi fogalmaink szerint. Ha Pál egy mai gyülekezetben állna fel bizonyságot tenni, aligha mondaná diadalmasan: „Testvérek, imádkoztam, ti is imádkoztatok, de semmi nem történt. A tövis továbbra is ott van, és hálás vagyok érte...” Mégis pontosan ezt mondja el a leveleiben, ez az ő bizonyságtétele, csak a mi szemünkben ez inkább „bizonytalanságtételnek” tűnik.

AZ IMÁDSÁG NEM ÜZLET, HANEM KAPCSOLAT

Mi hát akkor az imádság, ha nem egyfajta módszer Isten „meggyőzésére”? A válasz egyértelmű: **az imádság találkozás Istennel, személyes kapcsolat az Úrral.**

Amikor Jézus bement a templomba, és felborította a kalmárok asztalait, azt mondta: *„ne tegyétek az én Atyám házát kalmárkodás házává!”* Ez ma is aktuális figyelmeztetés. Ha az imádságot üzletnek, alkufolyamatnak vagy technikának tekintjük, amellyel Isten akaratát a magunk elképzeléséhez igazítjuk, akkor téves úton járunk, és Isten éppen azáltal tanít minket erre, hogy a dolgok nem úgy alakulnak, ahogy „megrendeltük”.

Isten szeretetkapcsolatra hív minket, olyan intenzitású kapcsolatra, hogy ezért a saját Fiát adta oda. A Szentírás nem véletlenül használ házassági, jegyesi képeket erre a viszonyra: Isten menyasszonyaként, feleségeként szólít meg minket. Egy ilyen kapcsolatban pedig nem az a lényeg, hogy mit kapunk a másiktól, hanem hogy időt töltünk együtt, megismerjük egymást, közel kerülünk egymáshoz.

Képzeljünk el egy menyasszonyt, aki vőlegényével találkozva rögtön azzal kezdi: „Kapok egy nercbundát? A lakás felét a nevemre írjuk? Kell egy autó, tudod. Veszel nekem, ugye?” – miközben a vőlegény csak arra vágyna, hogy végre beszélgessenek. Ez a kép jól mutatja, milyen torz lehet egy kapcsolat, amelyben az egyik fél kizárólag azt nézi, mit kaphat a másiktól.

Éppen ezért tanít Jézus így imádkozni: „Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, *szenteltessék meg a Te neved, jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod...”* Az imádság első mondatai nem rólunk szólnak, hanem Róla. Ez nem elutasítása a kéréseinknek – hiszen a Miatyánk is tartalmaz kéréseket –, hanem a helyes sorrend felállítása: előbb Ő, azután mi.

Mindannyian hajlamosak vagyunk egyfajta „krónikus egoitiszben” szenvedni – vagyis abban, hogy még az Istennel való kapcsolatunkat is aszerint mérjük, mi hasznunk származik belőle. Ez a szemlélet önmagában zsákutca, s még veszélyesebbé válik, ha valaki „módszereket” is kínál hozzá – például olyan tanításokat, amelyek szerint azért nem kapjuk meg, amit kérünk, mert nem voltunk elég konkrétak, vagy nem volt elég erős a hitünk. Ez nem más, mint a mágikus gondolkodás vallásos köntösbe bújtatva.

AZ IMÁDSÁG: AZ EMBERI AKARATNAK AZ ISTENI AKARATHOZ HAJLÍTÁSA

Az imádság igazi értéke tehát nem abban rejlik, hogy pontosan azt kapjuk-e meg, amit kértünk, hanem abban a változásban, amely Isten jelenlétében megy végbe bennünk. A Szentírás számos helyen mutatja meg, mi történik azzal, aki valóban Isten közelségében van.

Mózes arca ragyogóvá vált a Sínai-hegyen anélkül, hogy ő maga tudott volna róla. Annyira beleivódott arcába Isten dicsősége, hogy az emberek megrémültek tőle. Ezékiel próféta arról számol be, hogy amikor

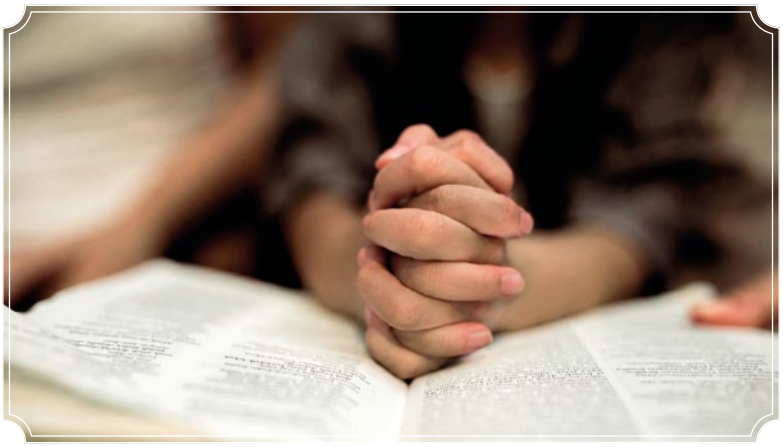

Isten szólt hozzá, és ő a földre esett, lélek és erő áradt belé. Amikor imádkozunk, Isten feltölt minket erővel, és éppen ez a találkozás az, ahol valódi átalakulás történik bennünk, nem a kéréseink teljesülése.

Jézus földi szolgálata is ezt tükrözi. Rendszeresen visszavonult, négyszemközt volt az Atyával – néha éjszaka, néha kora hajnalban, magányosan a hegyen. Ebben a csendes, személyes közösségben született meg az az erő, amely szolgálatát átjárta, és az a vezetés, amelyet követett: én *„önmagamtól nem teszek semmit, hanem azt mondom, amire az Atya tanított engem”* – mondta. A Ge-

csemáné-kertben elhangzó imája ugyanezt a mintát mutatja: *„Atyám! ha lehetséges, múljék el tőlem e pohár; mindazáltal ne úgy legyen amint én akarom, hanem amint Te."*

Az imádságban tehát végső soron nem azt keressük, hogy a mi akaratunk győzedelmeskedjen, hanem hogy a mi akaratunk hajoljon az Övéhez.

SALAMON PÉLDÁJA: AMIT ISTEN SZÍVESEN AD

Salamonnak, amikor fiatal király volt, Isten megjelent álmában, és azt mondta: *„Kérj, amit akarsz, megadom neked"* – Salamon nem kincset, nem hosszú életet, nem ellenségei vesztét kérte, hanem így szólt: *„Adj azért a Te szolgádnak értelmes szívet, hogy tudja ítélni a Te népedet, és tudjon választást tenni a jó és a gonosz között."*

Ez a fiatal király ráérzett arra, hogy a valódi tét nem az ő személyes boldogsága vagy gazdagsága, hanem az, hogy benne tud-e maradni Isten tervében, hogy méltón tudja-e betölteni azt a helyet, amelyet Isten neki szánt. És Isten megadta neki, amit kért: *„Mivel ezt kérted... íme, én megadom neked"* – sőt, ráadásként megadta neki azt is, amit nem kért: gazdagságot és tiszteletet.

Jézus később szinte ugyanezt tanítja: *„Keressétek először Isten országát... és ezek mind ráadásul megadatnak néktek."* Vagyis helyezkedjetek bele az Ő akaratába! **Mondjátok ki először háromszor, hogy Te, és csak aztán, hogy én, de még azt is úgy, hogy mi!**

ISTEN ÖRÜL AZ ŐSZINTE, ELEVEN KAPCSOLATNAK

Talán meglepő, de a Biblia számos alakja nem alázatos csendben fogadja el Isten szavát, hanem vitatkozik, alkudozik, sőt küzd Vele – és ezt Isten nem bünteti, hanem éppen ez tetszik neki.

Ábrahám, amikor Isten bejelenti, hogy elpusztítja Sodomát és Gomorát, alkudozni kezd Vele, szinte piaci kofa módjára: *„Hátha van ott ötven igaz... negyven... harminc... tíz?"* Mózes, amikor Isten a pusztában kijelenti, hogy elpusztítja az engedetlen népet és helyette Mózesből csinál nagy nemzetet, nem fogadja el ezt az ajánlatot, hanem visszautasítja, Isten saját szavaira emlékeztetve Őt. Jákob egész éjszaka birkózik egy titokzatos idegennel, és amikor rájön, hogy valójában Istennel küzd, nem menekül el, hanem áldásra kényszeríti: *„Nem bocsátlak el, míg meg nem áldasz engem."* Isten pedig megáldja, és új nevet ad neki: Izrael.

Ezek a történetek arról tanúskodnak, hogy Isten nem passzív, üres tiszteletet vár tőlünk, hanem eleven, őszinte, akár vitatkozó kapcsolatot, olyat, amelyben elmondjuk Neki, mi fáj, mit szeretnénk, mitől félünk.

MIT KEZDJÜNK AZZAL, HA „NEM" A VÁLASZ?

Isten Igéje nem állítja, hogy mindegy, mit kérünk, vagy hogy nem szabad konkrét vágyainkat Isten elé vinni. Éppen ellenkezőleg: bátorít arra, hogy őszintén mondjuk el, mire vágyunk. A lényeg nem az, hogy szégyelljük a kéréseinket, hanem hogy ne tévesszük össze az imádságot egy varázsigével, amely garantáltan „beváltja" a kívánságunkat.

Amikor egy kérésünk nem teljesül úgy, ahogyan reméltük, az nem jelenti azt, hogy Istent nem érdekli, amit mondtunk, vagy hogy „rosszul imádkoztunk". Azt jelenti, hogy a kapcsolatunk mélyül: jobban megismerjük Istent, és Ő is jobban „megismer" minket – hiszen már eleve ismer, de mi tárjuk fel magunkat előtte egyre inkább azáltal, hogy őszintén elé visszük vágyainkat, csalódásainkat, kérdéseinket.

Ahogyan egy édesapa sem gondolja, hogy gyermeke hite gyengült volna azzal, hogy nem adott neki karácsonyi ajándékként űrhajót, csak egy gitárt – bár közben elgondolkodott azon, hogy a fiát érdekli az űrhajó, ezért megnézett vele egy űrhajós filmet –, úgy Isten sem hagyja figyelmen kívül vágyainkat, még ha nem is pontosan azt adja, amit kértünk.

A TALÁLKOZÁS HELYE: A HAJNALI CSEND

Hogyan találkozhatunk így Istennel? Például hajnali csendességünkben: amikor még sötét van és csönd, mindenki más még alszik, és csak mi vagyunk meg Isten. Minden, ami fontos, minden, ami igazán értékes az életünkben, onnan származik, amikor Ő meg mi együtt vagyunk. Ez az igazi tét az imádságban: nem a kívánságlista pipálgatása, hanem az élő közösség Istennel, amelyben lassan, néha fájdalmasan, de biztosan összehangolódik a mi akaratunk Isten akaratával. Ő formál minket, és mindig úgy jó, ahogy Ő akarja

Ezért fontos, hogy fogadjuk el természetes dologként: néha úgy alakulnak imádságaink, ahogy kértük, néha egészen másképp. Egyik eset sem jelenti azonban azt, hogy Isten nem figyel ránk. Sőt, talán éppen a „pedig én imádkoztam érte" tapasztalata az, amely a leginkább közelebb visz minket Hozzá, ha engedjük, hogy formáljon minket általa.

(P.A.) ■

SZIKSZAI BÉNI

Hogyan tartsunk egy egyszerű bibliamagyarázatot a kovászról?

(Máté 13,33)

Jézus az én kovászom. Már ki volt próbálva, mielőtt én ismertem volna. Nem élesztő, hanem kovász, ami átment a liszttel való egyesülésen. Megkelt, jó volt, bevált. Akiket régen átjárt, megmentett, kovásszá tett, bent vannak a Dicsőségben. Nem tudom különválasztani Jézust a mostani eszközeitől sem. Mind Jézusból való. Van más kovász is. Szadduceusok, Heródes, farizeusok kovásza (Mk 8,15; Mt 16,6). Képmutatás, hitetlenség, vallásosság. Mind kivettetik, aki velük egyesül. Nekem Jézus a kovászom. Születése, élete, kereszthalála, vére, feltámadása; különösen kereszthalála dolgozik bennem, mert Istennek ereje (1Kor 18).

A kovász neked talán kicsinek tetszik, de mégis mag. Szárazanak tetszik, de élet van benne. Először külön van a liszt és kovász, de Isten kézzel készíti egymáshoz, és munkába veszi. Feltűrte Isten az ő karját, mint a gazdasszony (Ézs 52,10). Itt a kegyelmi idő. Élővé és frissé teszi a Lélek a kovászt számomra, mint mikor az asszony vízbe teszi a kovászt este. A Lélek a víz! Jézus és a Lélek együtt hatalmas erő, s felduzzadva várja a liszttel való egyesülést.

A liszt én vagyok. Az Úr összetör, és megmutatja semmi voltomat. Mi egy lisztszemecske? Porszemnél is kisebb. Szétnyomható, számba se vehető. Egy ujjammal szétnyomok az asztalon egy kis lisztet, száz és száz szemecske van az ujjam alatt.

Megszámlálhatatlan semmiség – ez vagyok én. Ha vigyázatlanul nyúlok hozzá, millió szemecske szóródik el. Szemétbe kerül. Ez vagyok én.

A világ a nagy zsák. Ebből vesz ki Uram. Szitál, mielőtt dagasztana. Utálatos volna, ha szeméttel kerülne szájamba a kenyér. Az Úr szitája előhozza bűneimet, és kiveti. Szégyen, de kell. Amelyik liszt nem kerül szitába és nem egyesül a kovásszal, megkukacosodik és megromlik.

Bizony, mikor kezd összedolgozni Isten keze a kovásszal, összevissza-ság van bennem. Saul megtérése is ilyen volt. Némelyik megtérés igen zavaros. De Isten ujjai tovább dolgoznak, összepaskol, ver, kever a kovásszal. Milyen lenne enélkül a kenyér? Nemcsak beleömlik Jézus Jézus az életembe, de egyesül minden porcikámmal. Hogy jajgatna a dagasztásnál a liszt, ha tudna! Elveszítettem magamat! Fáj az ütés! Mi lesz velem! De a kovász is elveszítette magát. Nincs kovász, úgy látszik. – Nagy tömeggel kell megküzdenie. Az ütések őt érik helyettem. Nekem csak engednem kell és feloldódnom őbenne. Isten dolgozik rajtam, míg akarja. Az asszony addig dagasztja a tésztát, míg sima lesz és a kezéről leválik. Én mindig akkor akarok leválni, ha ver és paskol a kéz. Áldott Kéz. Az ő szeme figyeli a tésztát, és jó munkát végez.

Végül letesz pihenni. Áldott csend ez Jézussal. Melegségben, együtt elrejtve az Úrral, és betakarva végbemegy a titok. A kovász hatni kezd. Valaki figyel ránk, és minduntalan leveszi a leplet. Ránk-ránk tekint az Úr, gyönyörködve. A liszt sohase tesz semmit, csak anyag. A kovász dolgozik bennem, s a megmozdulás az élet jele. Nem lehet letagadni, szaga van. Halad feljebb, terül oldalt, növekszik, s akármilyen súlyt rátennél, felemeli azt.

Ha elmegyek a földről, tudni fogják, hogy szétnyomható liszt voltam, de Jézus élt, átalakított és kovásszá tett engem.

(Megjelent a Célegyenest Előre folyóirat 1939. április 1-i számában, a „Leányoknak” rovatban. Részlet Szikszai Béni: Nem lesz mindig sötét – Válogatott írások című könyvéből) ■

SZIKSZAI BÉNI

Nem lesz mindig sötét

Tudom. Tépi szívedet a kétség,
De ne félj,
Nem lesz ott mindig sötétség,
Hol most mindent elborít az éj.
Tudom, életed gond terheli,
Lelked nyugalmát nem lelé,
Remélj.
Az éj tovaszáll,
Sötétjét áttöri a napsugár.
Felragyog az élet a halál felett,
Irgalmas tavasz váltja
A fagyos telet.

A pomázi református templom 100 éves harangjainak története

Nyilas Zoltán esperes a pomázi református templom harangjainak történetéről osztott meg az érdeklődőkkel néhány érdekes történelmi tényt Pomáz Város Napján a Hagyományok Udvarában 2026. szeptember 19-én.

Azért kértünk szót, mert néhány perc múlva délben megszólalnak a pomázi református templom harangjai, és a mai napnak az az apropója és érdekessége, hogy éppen 100 éve, hogy ezeket a harangokat felszentelték.

A pomázi harangok története sokkal hosszabb időre nyúlik vissza, mint 100 esztendő. Erről településünk egyik helytörténésze, Könczöl Dánielné Eszter néni szépen és sokat is írt.

Az első pomázi református harang 1796 májusában lett felállítva. Majd megsérült, tönkrement, újraöntötték, azonban 1917-ben egy 227 kilogrammos harangot kellett beszolgáltatni katonai célokra. Az első világháború után a harangok pótlása nem volt egyszerű kérdés. Sokat morfondíroztak, hogy mi legyen a harangokkal, végül úgy döntött a református közösség, hogy egészen új harangokat öntetnek. A három új harang 1926-ban készült el. 150 pomázi család összefogásából mintegy 450 kilogrammnyi harangércet gyűjtöttek, és 1926. szeptember 19-én, tehát éppen ezen a napon, 100 éve, hogy felszentelték.

A harangok érkezése sem volt egyszerű. Már előző nap megérkezett a falu apraja-nagyja, és díszmenetben kísérték a harangokat a templomhoz. Ezt követően másnap az egyházmegye esperes helyettese, Kocsi Mihály szentelte fel a harangokat.

A legnagyobb harang a h hangzású Hősök harangja, 304 és fél kilogrammos. Majd következik a középső harang, amely 130 és fél kilós volt, ez a Béke harangja, végül pedig a g hangú kis harang, amely 75-76 kilogramm súlyú lehet.

A nagyharang nem csak a nevében harang, hanem ez a Hősök harangja. Felirata az 1914-18-as világháborúban hősi halált halt pomázi református egyháztagok emlékét örökíti meg. Említi az akkori lelkipásztort, Paczolay Pétert, Verebes Lajos főgondnokot és Erdélyi Károly orgonistát, énekvezért.

A harangokat Szlezák László öntötte Budapesten. Koronás címer és babérágak díszítik. A Béke harangja arra figyelmeztet, hogy a békét egyedül csak Isten adhatja. A kisharang pedig ezt a feliratot kapta Isten dicsőségére: Közadakozásból újraöntötte a Pomázi Református Egyházközség 1926-ban.

A Béke harangjának tragikus sorsa lett. 1944-ben be kellett szolgáltatni, ezért hadi célokra lefoglalták és elszállították, azóta sem tudtuk pótolni. Így a három harang közül ma kettő maradt, ahogyan mi mondjuk: két harang lakik a pomázi református templom tornyában.

A harang, amely most megkondul majd, Isten közelébe hívogat, és reggel, délben, este imádságra emlékeztet. Jelzi az idő múlását, vész idején figyelmeztet, az eltévedtet hazavezeti, és az utolsó utunkra is elkísér. Ha megszólal, Isten hangjaként szólít meg bennünket, zúgása az egyedül élő Istent dicséri.

A pomázi harangok legalább tízezer istentiszteletre hívták már a pomáziakat az elmúlt száz évben. 2000-3000 embert kísértek utolsó útjára, és 1000-1500 házasságkötés megkötésekor is megszólaltak.

Legyen mindezért Istené a dicsőség! ■

A megszállott fiú

(Márk. 9:19-29.)

A Márk. 9:19-29-ben a megszállott fiúról van szó, akit a tanítványok hiába igyekeztek meggyógyítani, mígnem megérkezett Jézus, és segítséget adott szegénynek.

Jézus a megdicsőülés hegyéről jött lefelé. Ekkor látta meg tanítványait egy nagy sokaság közepében. Mikor Jézus feléjük fordult és kérdést intézett hozzájuk, egy ember a sokaságból felelt neki. Így szólt: *„Mester, idehoztam a fiamat hozzád, néma lélek van benne, és ahol csak elfogja, szaggatja őt; ő pedig tajtékot túr, fogát vicsorgatja és elfonnyad. Mondám hát tanítványaidnak, hogy űzzék ki, de nem tudták."*

A tanítványok bizonyára ezt mondták az embernek: Ó, azt mi is megtehetjük! Nem kell addig várnod, míg visszajön a Mesterünk! Egykor kiküldött minket a Mester, és teljes hatalmat adott a tisztátalan lelkek felett is. Megtapasztaltuk, hogy még az ördögök is engednek nekünk az Ő neve által!

Talán beavatkoztak az írástudók is, és ezt mondták: Ne ígérjetek sokat! Ha valaki egész életén át az ördög hatalma alatt van, az nem kicsiny dolog! Inkább csak hagyjatok békét neki!

Ám ez még inkább arra bírta a tanítványokat, hogy megmutassák, mit tudnak. És egyik után a másik lépett oda a szerencsétlen emberhez, kezét fejére tette, elmondta a parancsoló szavakat – és nem történt semmi.

Ekkor aztán az írástudók gúnyolódhattak: Látjátok? Nem megmondtuk előre? A sokaság is belevegyült a dologba, és így kiáltozott: Azt mondták, Jézus nevében ki kell mennie a léleknek. Most már látjuk, mi van ebben a Jézusban… És csúfolódtak, káromkodtak.

Miért nem tudtak a tanítványok semmi eredményt sem elérni? Ők azt akarták megmutatni, milyen derék emberekké lettek Jézus iskolájában. Ilyen szívbeli érzületre az Úr nem adhat áldást. Szomorú látvány, mikor Jézus tanítványainak semmi hatalmuk nincsen! Ilyenkor az Úr nevét gyalázat éri. Ilyenkor gúnyolják az Urat, akinek ilyen tehetetlen szolgái vannak.

Ebbe a hullámzó sokaságba lép be most az Úr. *„És az egész sokaság, meglátván őt, azonnal elálmélkodék és hozzásietvén, köszönté őt."* Honnan származott ez az álmélkodás? Először is a rossz lelkiismeret volt az oka. Hiszen éppen most mondtak rosszat róla, gúnyolták és szidalmazták. Talán még meg is hallotta! És ezenfelül bizonyára ott lebegett még abban az órában felette annak a dicsőségnek sugárzása, amelyben azelőtt tartózkodott. Megrendültek lényének csodálatos fensége előtt, és mélységesebb tisztelettel köszöntötték őt, mint azt máskülönben cselekedték volna.

Miután végighallgatta a történteket, így szólt tanítványaihoz: *„Ó, hitetlen nemzetség, meddig leszek még veletek? Meddig szenvedlek még titeket?"* Ezzel nyilván azt akarta mondani: Nekem nemsokára búcsút kell vennem e földtől, és titeket úgy akartalak hátrahagyni, mint akik az én képviseletemben folytatni fogják munkámat, de ti még nem tanultátok meg azt, hogy számot vessetek hitben Istennel.

Aztán ezt parancsolja: *„Hozzátok őt hozzám!"* De íme, mikor a megszállottat Jézus közelébe hozzák, különösen súlyos roham következik be, úgy, hogy a földre teríti azt, és a földön rángatózva fetreng, szája tajtékot túr. Nem csoda! Az ördög észreveszi Jézus közeledését, és mivel most már az ő hatalma a gyermek felett véget ér, még egyszer megmutatja teljes hatalmát.

Szeretetteljes részvét hangján kérdezi az Úr a fiú édesatyját: *„Mennyi ideje, hogy ez esett rajta?"* Az pedig így felel: *„Gyermeksége óta."*

Mily félelmetes dolog az, hogy már gyermekek kerülhetnek az ördög igája alá! Mily sok anya van, aki gyermekére „ráolvastatott" már annak zsenge korában abban a hiszemben, hogy valami jót tesz vele, és nem is sejti, hogy szerencsétlen gyermekét ezzel az ördög hatalma alá adta és boldogtalanná tette örökre!

Aztán így szól az apa: *„Ha valamit tehetsz, könyörülj rajtunk és légy segítségül nekünk!"* Hogyan kételkedhetik ily módon: *„Ha tehetsz va-*

lamit…"? Ebben a tanítványok a vétkesek. Ők semmit sem tehettek, ezért fél ez az ember, hogy talán Mesterük sem tehet semmit.

Jézus azonban megfordítja a szót, és ezt kérdezi az embertől: „Tudsz-e te tenni valamit?" Nem rajtam, hanem ***rajtad*** fordul meg most minden. Azon fordul meg: tudsz-e hinni? Mert minden dolog lehetséges annak, aki hisz!

Ekkor nagy izgatottság fogja el az embert. Az ő kezében van immár a dolog, rajta múlik, hogy egészséges lesz-e a fia, vagy nem. Hát tőle függ ez? Előtörnek szeméből a könnyek, és így kiált: *„Hiszek, Uram, légy segítségül az én hitetlenségemnek!"*

Milyen zavart beszéd ez! Ha valóban hisz, akkor nem szükséges a hitetlenségről beszélnie! Bizonyára ezt akarja mondani: Szeretnék hinni! Akarok hinni! Nem akarom megakadályozni valaminő hitetlenséggel a gyógyulást.

Jézus megfenyegette a tisztátalan lelket, és megparancsolja neki, hogy menjen ki. Erre a fiú egy hangos kiáltást hallat, és görcsös vonaglások között földre hanyatlik. Azt gondolják, meghalt. Sőt, némelyek ezt is mondják: Tehát mégsem segíthetett Jézus! Ám Jézus kézenfogja a fiút, felemeli őt – meggyógyulva, egészségesen.

Az Istennek legyen hála, hogy nekünk ilyen Megváltónk van! Ilyen Megváltónk, aki győzedelmeskedik az ördöggel vívott küzdelemben! Aki ma is bizonyságot tesz arról, hogy Ő az erősebb, hogy igazság és valóság Blumhardt szava: Jézus, a győző!

A történetnek van még egy utójátéka a tanítványok körében. Felteszik az Úrnak a kérdést: *„Mi miért nem űzhettük ki azt?" „A ti hitetlenségetek miatt!"* – hangzott a felelet.

Hát a tanítványok nem hitben álltak? Igen is, nem is. Azt gondolták bizonyára, hogy az az erő, mellyel az Úr akkor ruházta fel őket, mikor kiküldte, minden időben rendelkezésükre áll. És hogy most ***ők*** is képesek valamire. De nem! Mi magunktól nem tudunk semmit sem, és mi bennünk nincsen semmi sem. Az volt a tanítványok hibája, hogy azt gondolták: ami sikerült nekünk akkor, az most is sikerül. Mintha csak saját erejük lett volna az, mellyel akkor az ördögöt kiűzték! Akkor számításba vették Istent, az Úr szavára és megbízására támaszkodtak. De most csak magukat vették számításba, csak magukra hagyatkoztak. Ezért szenvedtek szomorú vereséget. Mert a saját erőnkre való számítás, amint az Úr mondta: hitetlenség.

És még egy feleletet adott nekik az Úr: *„Ez a faj semmivel sem űzhető ki, csupán könyörgéssel és böjtöléssel."* A két utolsó szó: *„és böjtöléssel",* hiányzik a legjobb kéziratokból. Lehetséges, hogy későbbi betoldás. De ez, hogy *„könyörgés által",* minden kéziratban benne van. A tanítványok nyilván az imádkozás dolgában követték el a hibát. Nem Istentől kérték könyörögve, hogy a megszállottat meggyógyítsa, hanem azt gondolták – régebbi tapasztalatok alapján –, hogy ők maguktól is tehetnek valamit.

Mily csodálatos imaéletet élt Urunk a tanítványok szemeláttára! Egész élete imádság volt. Minden dologban feltekintett mennyei Atyjára.

Aki valamit el akar érni Isten országában, annak nemcsak alkalmilag kell könyörögnie, az ilyen ember egész életének imádságnak kell lennie, az Úrral való társalkodásnak, a Vele való közösségnek úgy, hogy az ember mindent az Úrtól kér, és mindent az Úrtól vár, és mindenben számításba veszi az Urat.

(Modersohn Ernő: 100 ellentmondás és homályos hely a Bibliában című könyvéből) ■

LUTHER MÁRTON

Amire valóban szükségem van

Látod, Uram,
üres edény vagyok.
Arra vágyom,
hogy valaki színültig töltsön.

Uram, tölts fel hát!
Gyenge vagyok a hitben,
erősíts engem.
Hideg vagyok a szeretetben,
melegíts meg engem.

Melegíts meg és megmelegszem,
hadd áradjon túl szeretetem
mindenkire, aki közelemben van.

Nincs biztos, erős hitem,
időnként kételkedem is,
nem is tudok Benned mindig
maradéktalanul hinni.
Oh, Uram, segíts rajtam,
gyarapítsd hitemet, bizalmamat.
Amim csak van, mindenem
Benned van, Uram.

Én – szegény vagyok
Te – gazdag vagy
és azért jöttél,
hogy a szegényeken megkönyörülj.
Én – bűnös vagyok,
Te – igaz vagy.
Itt nálam csak bűnök betegsége található,
de Nálad van az igazság teljessége.

Ezért Nálad maradok,
Néked semmit adnom nem kell,
Tőled mindent bátran elfogadhatok.

Isten titka

Hát nem vagy Te bámulatos,
szeretetben gazdag Isten?
Hát nem csodálatos az,
ahogyan Te jóindulattal vezeted életünket?

Még akkor is meghallgatsz,
amikor megalázol és kicsinnyé leszünk.

Még akkor is igazzá teszel,
amikor bűnösnek nyilvánítasz.

Mennybe vezetsz akkor is,
amikor látszólag a pokolba taszítasz.

Győzelmet adsz akkor is,
amikor hagyod, hogy leverjenek.
Megvígasztalsz akkor is,
amikor úgy tűnik, szomorkodni engedsz.

Éneket fakasztasz ajkunkon akkor is,
amikor engeded, hogy sírjunk.

Erőssé teszel akkor is,
amikor szenvedünk.

Bölccsé teszel akkor is,
amikor bolonddá lettünk.

Meggazdagítasz akkor is,
amikor szegénység látogat.

Úrrá teszel akkor is,
amikor szolgálni engedsz.

Lekció: Apcsel 11,19-26
Textus: Fil 2,12-17

SEBESTÉNYNÉ JÁGER ORSOLYA LELKIPÁSZTOR

Az evangélium neves és névtelen hírvivői

Az utóbbi időkben mind inkább a korai keresztyénség, az ősegyház élete felé fordulok érdeklődéssel, oly annyira, hogy e korszakról már egy regényt is írtam, és ha lenne egy időgépem, akkor biztosan visszalátogatnék e korba. Így csak tanulmányaim, elmélkedéseim és hit által tehetem ezt meg.

Mai ellangyosodott, értékeit elveszíteni látszó világunkban sokszor felteszem magamnak a kérdést: mi motiválta ezeket az embereket, akik a Krisztus utáni I.-II. században éltek, hogy ily bátrak, szókimondók, elszántak és egyben Isten szavának engedelmes követői tudtak lenni? Talán ez jobban megmutatja: miért is szeretnék ma erről az igeszakaszról szólni közöttetek.

Elhangzott igeszakaszunkban **földrajzi és személynevek** jelennek meg szépen sorban, emiatt az ige nyomdokaiba lépve magunk is útra kell hogy keljünk. Még talán bennünk élnek nyári emlékeink, amikor sokan talán idegen országokba, városokba is eljuthattak, most mindenesetre gondolatban keljünk útra együtt, és nézzük meg igeszakaszunk tükrében ezeket a földrajzi helyszíneket.

Az első földrajzi név **Fönícia** neve, ami Krisztus Urunk utáni évtizedekben (amikor az ApCsel történetei játszódnak) a Római Birodalom egyik fontos része volt, egészen pontosan a hatalmas Syria provincia része, a Földközi-tenger keleti partvidéke, ott ahol ma Libanon, Szíria és Izrael egy része található.

Fönícia neve sokunknak ismerős, rejtélyes és gazdag múltjával, az első tiszta, hangjelölő írásával (abc-jével), ami azonban sokkal korábban, már a Kr. előtti első évezredben kialakult.

A második helyszín **Ciprus** (neve a latin *cuprum,* réz szóból ered – rézlelőhelyei miatt), mely Pál apostol korában fontos központ volt. Összekötötte Júdeát, Szíriát, Kis-Ázsiát, Egyiptomot. Két fontos városa: Salamis és Páfosz volt. A sziget lakói békességben éltek, többnyire hellén nyelven beszéltek, de éltek itt diaszpórában szétszóródott zsidó lakosok is nagyszámban, zsinagógákban gyakorolva hitüket. Barnabás – Pál apostol későbbi munkatársa – is lévi törzséből származó zsidó ember volt, aki itt, Cipruson született, és hosszú éveken át itt is élt, sőt, a hagyomány szerint ő lett később a sziget első püspöke is.

A harmadik említett helyszín **Antiochia.** Fontos megjegyezni, hogy az Újszövetségben két Antiochia szerepel (az akkori világban pedig még jóval több is volt, ugyanis a római hódítás előtt a közel-keleti és kis-ázsiai Antiochia nevű városok a Szeleukida Birodalomhoz tartoztak, és nevüket a birodalom uralkodócsaládjának tagjairól – elsősorban I. Szeleukosz Nikátor apjáról és fiáról, az Antiokhosz nevű királyokról – kapták). Most arról a városról van szó, ami a mai Törökország legdélibb csücskében, *Antakya* néven ismert, és sajnos 2023-ban egy hatalmas földrengés majdnem teljesen lerombolta.

Antiochia a Kr. utáni évtizedekben hatalmas metropolisznak számított. Az Orontesz folyó partján, a Silipius hegy lábánál feküdt, kedvező klímája miatt az élet békés mederben zajlott. *A Kelet királynőjé*-nek is nevezték ebben az időben (a Római Birodalomban – Róma és Alexandria után – a harmadik legnagyobb város volt). Márványépületekkel, színházzal, hatalmas kikötővel, sokféle vallással (Daphné, Apollon, Izisz) találkozhattak itt – akár Pál apostol is.

Miért van szó e három helyszínről? Az Apostolok Cselekedetei is említi, mint földrajzi területet, mégpedig azért, hogy mutassa: mindazok, akik Jeruzsálemben szemtanúi voltak István diakónus vértanú halálának, azok akár félelemből, akár felháborodásból, de mindenképp tanúságtevőként szétszóródtak az akkori világban, és elvitték hírét sok száz és ezer kilométerre távolabb: így Föníciába, Ciprusra és Antiochiába is. Sorsfordító esemény volt nyilvánvalóan, ami mellett nem lehetett csak úgy elmenni. Híre továbbszállt. István bátor, Krisztust követő viselkedése mindenkire hatott. István nemcsak bátran halt meg, de a megbocsátani tudásban is követte Krisztusát: „Úr Jézus, ne ródd fel nekik ezt a bűnt!" – imádkozta, amikor halálra kövezték hitéért. Innen szóródtak szét sokan, akik látták.

S nemcsak pár kilométert mentek odébb. Jeruzsálem egyik imént említett földrajzi területtől sincs túl közel. Még leginkább Fönícia északi része, de az is az akkori utakon 280 km. Ciprus a joppéi kikötőtől – ami csaknem 60 kilométerre van Jeruzsálemtől – még több napos hajóút, Antiochia pedig Pál apostolék korában (Kr. u. 55-65 körül) csaknem 600 km. Bár a Római Birodalomban híresen jók voltak – akkori mércével mérve – az utak, de ne ilyet képzeljünk el, mint manapság az M7-es, hanem többnyire kövekből kirakott utakat, melyeken fakerekeken zötyögtek az utazók.

Igeszakaszunk azonban óriási fordulatot mutat be nekünk, térjünk ezért vissza az Apostolok Cselekedetei szövegéhez: *„Volt azonban közöttük*

néhány ciprusi és cirénei férfi. Amikor ők eljutottak Antiókhiába, a görögökhöz is szóltak, és hirdették az Úr Jézust. És az Úr keze velük volt, úgyhogy sokan hittek, és tértek meg az Úrhoz." Ez pedig korszakváltás. Történelmi, üdvtörténeti fordulat – mondhatjuk. Mert mi is történik ekkor itt? Azok, akik az István miatt támadt üldözés következtében szétszóródtak, eljutottak Föníciáig, Ciprusig és Antiokhiáig, viszont eleinte sehol máshol nem hirdették az igét, csak a zsinagógákban. Egy-két egyéni beszélgetést, találkozást leszámítva (például amikor Fülöp megkeresztel az etióp kincstárnokot, vagy amikor Péter a Római Birodalom tisztje, Kornéliusz hitét látva hajt fejet). Az evangélium kilép a zsinagógák kapuján és másokhoz is elér. Az Ószövetség világából induló krisztusi örömhír túlmutat egy korszakon, s Isten kinyújtott karja eléri a többi embert is, s mindez néhány bátor ember megjelenésével. Ők ciprusiak, ciréneiek. Mind szemtanúi voltak István mártírhalálának.

Cirénéről csak annyi, hogy talán meglepő, de Afrikában található, a mai Líbiában. Kürénének hívták görögösen (ekkor a *hellén* volt a Római Birodalom elterjedt nyelve, az Újszövetség is ezért íródott görögül), és Küréné egy hatalmas, virágzó metropolisz volt. (Emellett tudhatjuk, hogy Jézus keresztjét is egy innen származó férfi, cirénei Simon vitte, s azt is, hogy pünkösdkor, a Szentlélek kitöltetésekor Jeruzsálemben sokan tartózkodtak Cirénéből is, az ottani diaszpórából érkező zsidó hitű emberek közül.)

Ami azonban a legfontosabb: valami hatalmas dolog történik általuk: Isten igéjét – melyet eddig csak és kizárólag zsinagógákba vittek el, ott szóltak először Krisztus feltámadásáról – hirdetni kezdték a görög nyelvűeknek is. Vagyis minden más népnek, akiket odáig pogánynak – gójnak – neveztek.

Jézus neve eljut az Antiochiában élő görögökhöz, de a makedónokhoz, szírekhez, arámiakhoz és talán még a római katonákhoz is. Az evangélium, a jó hír terjedt, egyre csak terjedt. Isten azt akarta, hogy minél többen megtudják: Ő Jézus Krisztusban, a megígért Messiásban eljött, itt élt, gyógyított, tanított, szeretete csodálatos jeleit hagyta reánk, és végül meghalt, hogy halálával legyőzze a halált, és feltámadjon, hogy bennünk is új reménység támadjon fel. Nincs ennél nagyobb örömhír! Végre minden emberhez eljuthat az evangélium. Nem kell félnünk, szoronganunk, mert valóságosan velünk van az Isten. S bár halált érdemelnénk, Isten könyörül rajtunk. Szeret bennünket, örök életet szeretne ajándékozni, ha őszintén megvalljuk a nélküle élt életünk hiábavalóságának mélységeit, mindennapjaink botlásait, és újból és újból Őhozzá menekülve hiszünk e kibeszélhetetlenül drága váltságban és jelenlétben.

E névtelen emberek – látva István vértanú halálát, látva, hogy imádkozik azokért, akik halálra kövezik – nem tehették meg, hogy ne szóljanak erről. Látták hitét, tiszta szívét, bizonyságát, hallották előtte szavait – ma is olvasható az ApCsel 7-ben. S Isten hatalmasan működött általuk. Amit ők tovább vittek, és sok száz kilométerrel odébb elmondtak másoknak, azért is lehetett oly nagy hatással, mert az élő Úr így akarta. Bátorítson bennünket mindenkor ez, **amikor névtelenül** próbálunk jót cselekedni. Amikor adományt adunk, amikor a háttérben imádkozunk, amikor valakinek úgy teszünk vagy adunk valamit, hogy nem verjük nagy dobra, a névtelenség mögött Isten hatalmas ereje lakozik, ha bízunk Őbenne. A névtelenség mögött sokszor a legnagyobb alázat lakozik. Ilyenkor a szívünk felfele mutat, és Isten jól látja ezt.

Ez tehát dióhéjban az a történelmi és földrajzi háttér, melynek ismerete fontos, hogy még jobban közel tudhassuk magunkat Krisztus Urunk üzenetéhez.

Forduljunk ismét Istenünk igéjéhez! Azt is mondhatnánk, hogy Isten igéje hatalmasan cselekszik, szabadon szárnyal tovább, amerre a Lélek viszi. Ezt jól szemlélteti a történet következő része: *„És az Úr keze velük volt, úgyhogy sokan hittek, és tértek meg az Úrhoz."* Antiochia városa kulcsfontosságú a történelemben, az üdvtörténetben, a misszióban, oly annyira, hogy híre eljutott Jeruzsálembe is. Így olvashatjuk az igében: *„Ennek a híre eljutott a jeruzsálemi gyülekezethez, ezért kiküldték Barnabást Antiókhiába. Amikor megérkezett, és látta az Isten kegyelmét, megörült, és bátorította mindnyájukat, hogy szívük szándéka szerint maradjanak meg az Úrban, mivel derék ember volt, telve Szentlélekkel és hittel. És igen nagy sokaság csatlakozott az Úrhoz."*

Itt először kilép valaki a névtelenségből. **Barnabás** személyét vetíti elénk Isten igéje, aki Jeruzsálemben tartózkodott ez idő tájt. Őt küldik az apostolok az Orontész menti városba, hogy nézze meg, mi történik ott.

Mint tudjuk, az oszlop-apostolok eleinte nem vágyták kivinni az evangéliumot a pogányok közé. Emiatt támadták annyira a másként gondolkodó Pál apostolt is. Barnabás azonban – aki maga is diaszpórában, szórványban élő ciprusi férfiú volt – semmi kivetnivalót nem talált abban, hogy az örömhírt másokkal is megossza. S mivel tudta, hogy szüksége lesz egy igaz munkatársa, elment Tarzuszba – ami ez idő tájt úgy 250 km volt –, hogy →

→ Saulust megkeresse. Ő ugyanis tarzuszi származású volt.

Így érkezünk el a következő névig, akit az ige fényében látunk felragyogni. E Saulus néven ismert férfiú pedig nem más, mint **Pál apostol.**

Nem lehet az ő neve mellett csak úgy elmenni. Az Újszövetséget nagyrészt Krisztus sugallatára ő jegyezte le. Munkatársaival bejárja az akkori fél Római Birodalmat. Gyülekezeteket alapított, törődött a reábízottakkal. Krisztus igaz követője volt, akit később Róma falain kívül az őrült Néro ítélt halálra hitéért.

Ebben az időben Pál már megtért ember volt. Krisztus már megszólította őt a damaszkuszi úton, már szívében élt az evangélium. Már csaknem tíz éve történt az elhívása, Barnabás ekkor találkozott vele. Ő karolta fel a friss keresztyént, a Saulusból lett Paulust, és kísérte el szülővárosába, Tarzuszba. Tudta, hogy emberére talált benne. Tudta, hogy Pál személyében megtalálta igehirdető társát, akivel elindulnak, hogy elvigyék az örömhírt szerte a világban. Így is történt. Elment érte Tarzuszba, és együtt tértek vissza Antiochiába.

S itt történnek a hatalmas fordulatok. Mert itt nevezik a Krisztusban hívőket először **keresztyénnek,** azaz Krisztus-követőknek. Ez már független a zsinagógáktól, mert már számos nép vallja Jézus istenségét. Olyan ez, mint a tóba dobott kő: gyűrűzik tovább feltartóztathatatlanul. Az örömhírt először néhány névtelen férfi viszi tovább. Talán azért nincs megemlítve itt a nevük, hogy még inkább Isten nagyságán legyen a hangsúly, de személyük által mégis hatalmas dolog történt: elindul az örök élet, Isten országának hite e világban.

Azután név szerint embereket, életeket mutat fel az Úr. Példának adja, hogy lássuk, így is lehet. Láthatjuk az ige tükrében azt az **engedelmességet** és bátorságot, amit Barnabás tanúsított. Nem maradt Jeruzsálemben a többiekkel, védettségben, a többi apostol árnyékában (bár ő maga nem is volt a tizenkét tanítvány között), hanem vállalta az ismeretlent. Tudott engedelmeskedni Isten ügyének. Elindult Antiochiába, hogy megnézze, mi történik ott.

S nemcsak engedelmes, de **bátor** szívet is kapott. Aki Krisztust követi, bátor is. A hit bátorság. Olyan, mint behunyt szemmel beleugrani egy tóba, beleugrani az Atya kitárt karjaiba. Mint bekötött szemmel tenni egy lépést valaki felé, aki hív. Mint felmenni egy meredek, keskeny úton a hegyre, ahol csak egy vékony korlát van mellettünk.

S **jószívűsége** is példa. Derék ember volt – összegzi a Szentírás.

Barnabás – akinek korábbi neve József, és csak később kapja a Vigasztalás fia elnevezést – derék ember volt. Örült a testvéreknek, a Krisztus követőknek, nem keresett csomót a kákán, nem féltékenykedett, hanem támogatta őket, és hálával volt telve a szíve.

De nemcsak engedelmes, bátor és jószívű ember volt Barnabás, hanem leleményes és **okos** is. Tudta, hogy szüksége van segítségre. Mert egyedül nem megy. Segítőtársra van szükségünk a hitben is, Isten ügyének véghezvitelében is. Valakire, aki támogat, aki tanácsot ad, aki imádkozik értünk, aki szeretettel szól, ha hibázunk. Ezért kereste fel Pál apostolt Tarzuszban.

Hitünkben példát vehetünk róla. Lehetünk engedelmes szívűekké, akik megkérdezik: Uram, mi a te akaratod? S mehetünk úgy tovább, hogy lépésenként fordulunk Isten felé. S lehetünk bátrakká, mert ha Ő áll mögöttünk és fogja a kezünket, akkor a bizalmunk erősebb a félelmünknél. Akkor hit által megtehetünk olyan dolgokat, amit amúgy nem mernénk. Kitágul a szívünk, és olyan embereket is be tudunk fogadni szeretetben, akiket amúgy talán elkerülnénk.

Barnabás Krisztus követe volt, ahogy mi is azokká lehetünk.

S amint említettem, még egy fontos dolog történik Antiochiában. Itt nevezik a testvéreket első ízben **keresztyéneknek.** Eleinte gúnyolódva mondták róluk: ők is olyan Krisztus-szerűek… De a követők nem botránkoztak meg ezen. Sőt boldogan és hittel vállalták a rájuk ragasztott nevet. E nagy névvel, a legszebb névvel illetve vállalhatjuk mi is, hogy Isten képmásai lehetünk, Jézus Krisztusról elnevezve tanítványok, Krisztus követői. Ajándék, kiváltság és jutalom ez. Viseljük hát így e szép nevet, alázattal és hálával a szívünkben! Annak a kiváltságnak a tudatával, hogy e név a leghatalmasabb név minden név között. Általa válhatunk sóvá, világossággá és mások számára a remény és öröm hordozóivá. Mert e név nemcsak egy elnevezés a sok közül, hanem olyan mennyei ajándék, melyet – ha komolyan vesszük jelentését – Isten megtölt erővel és áldással. Így lehetünk Krisztus követői a mai világban is.

Ahogy később római börtönéből Pál apostol írja: *„Ezért tehát, szeretteim,*

ahogyan mindenkor engedelmeskedtetek, nem csupán jelenlétemben, hanem sokkal inkább most, távollétemben is, félelemmel és rettegéssel munkáljátok üdvösségeteket, mert Isten az, aki munkálja bennetek mind a szándékot, mind a cselekvést az ő tetszésének megfelelően. Zúgolódás és vonakodás nélkül tegyetek mindent, hogy feddhetetlenek és romlatlanok legyetek, Isten hibátlan gyermekei az elfordult és elfajult nemzedékben, akik között ragyogtok, mint csillagok a világban." (Fil 2,12-17)

Mai igeszakaszunk tehát az **indulás** tükre is. Amikor **hitből** nagy és fontos dolgok történhetnek az életben, s velünk is. Tegyük fel magunknak a kérdést: Mit akarsz, Uram, mit cselekedjek? Hova hívsz? Mit tegyek? Hol az én helyem? Merre kell mennem? Vagy ha ugyanott akarsz látni, mint eddig, akkor mit tehetek másként, máshogyan, mint eddig?

Ezen felül az **örömhír továbbadásának** tükre. Hogy tudom még inkább szolgálni a Te nevedet, Uram? Hogy lehetek még inkább a jó hír továbbadója? Mindannyiunknak szüksége van az Úrra. Mindannyiunk kapunk elég muníciót, erőt, bátorságot, ha el merjük kérni. Isten bőségesen és készségesen ad, de elkérni nekünk kell.

S végül a csendesen szolgáló, felfele figyelő **háladadás** tükre is. Egykor gúnynévként illetve mondták ki e szót: keresztyén, s talán sokszor ma is ezt teszik sokan. De mi tudjuk, nincs szebb név Jézus nevénél. Mi tudjuk, kinek a nevét hordozzuk magunkban, s ezért minden nap hálát adhatunk és minden nap szívből megköszönhetjük. Közös a nevünk, s ez összeköt bennünket. Mint egy családban, testvérek lehetünk. Mindazt, amit Atyánktól kaptunk és kapni fogunk, köszönettel és hálával fogadhatjuk. Legyen hát szívünkben így ez a történet!

Azzal kezdtem, hogy mostanában sokszor felteszem magamban a kérdést: mi motiválta a korai keresztyénség számos névtelen és név által is megismert személyét, hogy mindent félretéve küzdjenek és harcoljanak, sokan közülük akár életük árán is a keresztyénség ügyéért? Úgy gondolom, a válasz ugyanaz a név, a legszebb név, akit mi is követhetünk, aki általunk is itt szeretne lenni ebben az ellangyosodott, értékeit vesztett XXI. században. Ezért e kérdést így is feltehetjük: **Ki** motiválta oly erővel őket, hogy e kicsiny, pár száz ember által ismert hitvallás eljuthatott végül az akkori világ végső határáig?

Isten közénk elérkező szeretete Jézusban, aki Szent Lelke által később is hatalmasan cselekedett, segítette őket ebben. Krisztus Lelke által ma is embereket, bennünket szólít meg, hogy ne hátráljunk meg, hogy az Ő országának jóságát, erejét, szeretetét tovább merjük adni – mindenkinek. Nem mindig nagy tettekkel. Nem kell mindig óriási utakat megtenni. Elég, ha a mellettünk, köröttünk élőket szeretjük, óvjuk, és értük kitartóan imádkozunk. Sokszor csendben, névtelenül és láthatatlanul, de hűségesen szolgálva Urunkat, Istenünket.

A távoli múltból induló szálak történetéről hallhattunk most. Mára már mélyen a föld alatt lévő városok romjainak a történetéről, emberekről, akik már nincsenek közöttünk, az ő bátor és önfeláldozó életük történetéről… Azonban mi már tudjuk, nemcsak a múlt tükre mindez, hanem sokkal inkább a jelené is. Mert valaki még mindig él. Valaki még mindig jelen van. Valakit nem temethet be a feledés, Valaki átragyog az időn, mert hatalmasabb a múló időnél is.

Jézus él. Ő tegnap, ma és mindörökké ugyanaz, és ott akar élni a szívünkben is. Isten neve által, Krisztus neve által nemcsak a múlt él, nemcsak az emberek élnek, de Isten ügye is élhet, rajtunk keresztül. Mert a nagy történetnek mi is részesei vagyunk, lehetünk, s ez már rajtunk is áll. Csodálatos lehetőség ez, amit naponként elkérhetünk.

Hát így induljunk tovább, elkérve, megtéve és megköszönve mindazt, amit reánk bíz az Úr, így induljunk tovább életutunkon! Ámen. ■

A legszebb kincs

Uram, Te ott vagy minden
indulásnál,
ha az utat Tőled kérjük el.
S ha így borul fölénk áldó
hatalmad
a szívünk mindig folyóként énekel.

S lehet bátorrá bennünk a hang,
mi egyre hív, hogy messze
menjünk.
Vagy csak egy lépéssel kell többet
tenni,
mint tenni tudna megfáradt
testünk?

S Te megtanítasz arra is Urunk,
hogy útra kelve felfelé tekintsünk,
s majd legvégül, visszanézve
mondjuk:
mindvégig Te voltál legszebb
kincsünk.

KOVÁCS GERGŐ

IRÁNYTŰ

Ifisek beszámolói az ifitáborról
Balatongyörök, 2026. augusztus 24–28.

Az idei ifitábort a már jól megszokott helyen, Balatongyörökön töltöttük. Istennek hála egészen szép időnk volt a strandoláshoz és a szabadtéri foglalkozásokhoz.

Számomra a tábor mindig egy megérkezés-pillanat minden évben, amikor a legközelebb érzem magam Istenhez és az ifisekhez is.

Nagyon jó csapat jött össze idén, sokat nevettünk, néha túl sokat is, az igei alkalmakat és kiscsoportos beszélgetéseket pedig nagyon mélyen a szívembe zártam. Bár voltak megpróbáltatások, úgy érzem egy nagyon áldott hetet töltöttünk együtt a nyár végén, és mindenki feltöltődött az iskolakezdéshez. Hálát adok az Úrnak és kérem, hogy tartson meg minket hitben, erőben a következő táborig és még annál is tovább.

Az első ifitáborom volt, de nem az utolsó. Nagyon sok új, jó emberrel találkoztam. Egész tábor alatt és azóta is nagyon közel érzem magam Istenhez. Rengeteget énekeltünk együtt, illetve imádkoztunk minden nap. Mindenkinek ajánlom, jöjjön el!

Nem volt rossz! A kilátó nagyon menő volt. Én nagyon jól éreztem magam. Rendesen meg tudtam nyílni és önmagam lenni. Szuper volt a társaság és a programok. A második napi áhítat nagyon megfogott. A szobatársak is jó fejek voltak és nagyon jól éreztem magam velük. Remélem jövőre még többen leszünk. Jövőre is biztos, hogy megyek – ha törik, ha szakad!

Örülök, hogy elmentem a táborba. Sok új élménnyel gazdagodtam. Nagyon jó volt a sok dicsőítés.

Nagyon hálás vagyok az ifivezetőknek ezért a különleges táborért. Jó látni, hogy annak ellenére, hogy vannak régi arcok, sok új embert is megismerhettünk!

Sok dolog van, ami tetszett az idei táborban. Sok új arc volt, ezt jó látni. Jókat beszélgettünk, játszottunk. Finom volt a kaja, jó volt a strand. Nagyon tetszett a kilátó! Igazából én ezt áldottnak éltem meg. Hálás vagyok mindenkiért, aki eljött. Rendesen, rossz volt hazamenni…

Bárcsak minden nap olyan vidám lenne, mint a táborban! Remélem, hogy jövőre is találkozunk. ■

Tanévnyitó istentisztelet

A szeptember 20-i istentiszteletünkön Orbán-Bartha Máté segédlelkész Isten áldását kérte gyülekezetünk diákjaira és pedagógusaira
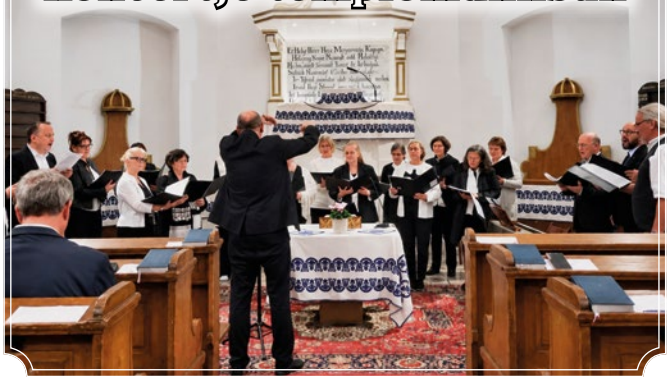

A hittanoktatás rendje

Pomázi Német Nemzetiségi Általános Iskola:	
Kedd:	**Szerda:**
2. tanóra – 5.osztály	1. tanóra – 4.osztály
3. tanóra – 6.osztály	2. tanóra – 3.osztály
4. tanóra – 7.osztály	3. tanóra – 1.osztály
5. tanóra – 8.osztály	4. tanóra – 2. osztály
Pomázi Mátyás Király Általános Iskola:	
Kedd:	**Szerda:**
2. tanóra – 1.osztály	2. tanóra – 5.osztály
3. tanóra – 2. osztály	3. tanóra – 6. osztály
4. tanóra – 3.osztály	4. tanóra – 7.osztály
5. tanóra – 4. osztály	5. tanóra – 8. tanóra
Pomázi Sashegyi Sándor Általános Iskola	
Csütörtök:	**Péntek:**
3. tanóra – 5.osztály	1. tanóra – 4.osztály
4. tanóra – 6.osztály	2. tanóra – 3.osztály
5. tanóra – 7.osztály	3. tanóra – 1.osztály
6. tanóra – 8.osztály	4. tanóra – 2.osztály
Szentendrei Barcsay Jenő Általános Iskola Csobánkai Tagintézménye	
Szerda:	**Péntek:**
1. tanóra – 3.osztály	1. tanóra – 6.osztály
2. tanóra – 5. osztály	
Óvodák:	
Pomázi Hétszímvirág Óvoda: kedd 15.30	
Pomázi Mesevár Óvoda: szerda 15.30	
Pomázi Mesevölgyi Óvoda: szerda 15:30	
Csobánkai Borostyán Természetvédő Óvoda: csütörtök 15.00	
Hitoktatóink **Nyilas Zoltán lelkipásztor, Soós Gabriella hitoktató, Orbán-Bartha Eszter lelkipásztor, Orbán-Bartha Máté lelkipásztor.**	
Konfirmációi órák:	
Péntek 16.00 kiskáté	
Péntek 17.00 nagykáté	

Kiskátésaink az október 4-i pomázi istentiszteleten vehették át Bibliájukat Nyilas Zoltán esperes úrtól

A Praetorius kamarakórus koncertje templomunkban

NAPLÓ

ALKALMAINK VOLTAK:

2026. augusztus 22. ■ A Református Túrakör kirándulása Esztergomba és Párkányba.
2026. augusztus 24–28. ■ Iránytű – ifjúsági tábor Balatongyörökön.
2026. augusztus 28. ■ Presbiteri gyűlés Pomázon.
2026. szeptember 2-4. ■ Szabadtéri evangelizáció Pomázon a Szent István parkban.
2026. szeptember 5. ■ Gyülekezeti csendesnap Csobánkán.
2026. szeptember 6. ■ Tanévnyitó istentisztelet Pomázon és Csobánkán.
2026. szeptember 12. ■ Egyházmegyei főgondnoki értekezlet Csobánkán.
2026. szeptember 5. ■ A Kereszt-Kérdések első alkalma a csobánkai gyülekezeti teremben.
2026. szeptember 19. ■ Pomáz város napja, gyülekezeti szolgálattal.
2026. szeptember 25. ■ Praetorius kamarakórus koncertje a pomázi templomban.
2026. szeptember 26. ■ A Református Túrakör kirándulása a Citadellához.
2026. október 3. ■ Egyházkerületi Ráday Napok Kecskeméten.
2026. október 4. ■ Pomázi istentiszteletünkön átadtuk a Bibliákat a konfirmációi oktatást kezdő kiskátésoknak.
2026. október 11. ■ Kézműves gyermekdélután.
2026. október 16. ■ Presbiteri gyűlés Pomázon.
2026. október 18. ■ Hálaadó vasárnap. Alkalmainkon megköszöntük mindazt, amit Urunktól az elmúlt időszakban kaptunk; hálaadományainkat borítékban helyeztük az úrasztalára.

TERVEZETT ALKALMAINK:

2026. október 31. ■ Istentisztelet a Reformáció ünnepén. Közöttünk szolgál gyülekezetünk Psalmus kórusa.
2026. november 7. ■ Női csendesnap Pátyon.
2026. november 15. ■ Szeretetvendégség istentiszteleteink után. Kézműves gyermekdélután Pomázon.
2026. november 20. ■ Anyuka kör alkalma Csobánkán.
2026. november 24–27. ■ Evangelizáció Csobánkán. Közöttünk szolgál Monty Taylor lelkipásztor.
2026. november 24–27. ■ Adventi ünnepi istentisztelet úrvacsorai közösségben. Jótékonysági adventi vásár Pomázon.
2026. december 7–11. ■ Rorate, hajnali könyörgések Pomázon.
2026. december 11. ■ Anyuka kör alkalma Csobánkán. Presbiteri gyűlés Pomázon.
2026. december 13. ■ Kézműves gyermekdélután Pomázon.
2026. december 22., 23. ■ Bűnbánati alkalmak Pomázon és Csobánkán.
2026. december 24. ■ Gyermekkarácsonyi alkalmak Csobánkán, Pomázon és Pilisszentkereszten.
2026. december 25–26. ■ Karácsonyi ünnepi istentisztelet úrvacsorai közösségben.
2026. december 31. ■ Óévi istentisztelet Csobánkán és Pomázon.
2027. január 1. ■ Újévi istentisztelet Csobánkán és Pomázon.
2027. január 17–24. ■ Ökumenikus imahét Pomázon és Csobánkán.

KERESZTELŐ:

2026. szeptember 14. ■ **Szatmári Lujza.**
2026. szeptember 27. ■ **Kovács Dániel.**
2026. október 4. ■ **Habib Milán Máté.**

HÁZASSÁGKÖTÉS::

2026. szeptember 5-én pomázi református templomunkban kérte Isten áldását közös életére **Tóth-Könczey Csongor István** és **Dér Boglárka.**

ÁLDÁS, BÉKESSÉG!

A Pomáz-Csobánkai
Református Társegyházközség lapja
Cím: 2013 Pomáz, Hősök tere 1.
Telefon: 06-26-325-297
Csobánkai Gyülekezeti Ház:
2014 Csobánka, Béke út 9.
E-mail cím: pomaz-csobanka@reformatus.hu
Honlapcím: www.pomaz.reformatus.hu/
Facebook:
www.facebook.com/pomazcsobankareformatus/
Gyülekezetünk számlaszámai:
Pomáz: 11784009-22222253-00000000
Csobánka: 11784009-22222260-00000000
Felelős kiadó: Nyilas Zoltán lelkipásztor
(e-mail: nyilas.zoltan@reformatus.hu)
Szerkesztőbizottság: Nyilas Zoltán, Hardi Péter, Mazaray Sándor, Görbe Ferenc, Dr. Puskás Attila
Szerkesztő: Dr. Puskás Attila
(e-mail: puskas.attila.dr@gmail.com;
Tel.: +36-20-9355-362)
Terjesztési felelős: Erdélyi Sándor
(e-mail: erkuchenbauer@gmail.com;
Tel.: +36-20-9325-110)
Nyomdai előkészítés: brildi Kiadványok

Adományokat köszönettel elfogadunk.

Megjelenik kéthavonta 400 példányban, gyülekezeti használatra, ingyenes terjesztésben.

Újságunk korábbi lapszámai elérhetők az Issuu alábbi linkjén is:

https://issuu.com/pomaz_csobankai_reformatus

HALÁLOZÁS, TEMETÉSEK:

2026. július 27-én elhunyt **Tóth Lászlóné** (†82) testvérünk; emlékére pomázi templomunkban 2026. augusztus 16-án megemlékezést tartottunk. Temetése 2026. augusztus 17-én volt a Cegléd-újvárosi református temetőben.
2026. július 28-án elhunyt **Oláh Sándor** (†47) testvérünk; temetése 2026. augusztus 24-én volt Pomáz város ravatalozójából.
2026. augusztus 4-én elhunyt **Kalocsai József** (†91) testvérünk; temetése 2026. augusztus 26-án volt a Szentistvántelepi temetőben.
2026. augusztus 6-án elhunyt **Varga János** testvérünk (†57) testvérünk; temetése 2026. augusztus 11-én volt református temetőnkben.
2026. augusztus 10-én elhunyt **Bedus Istvánné** (†97) testvérünk; temetése 2026. augusztus 28-án volt Pomáz város ravatalozójából.
2026. augusztus 27-én elhunyt **Jóhn Lajosné** (†69) testvérünk; temetése 2026. szeptember 18-án volt a pomázi római katolikus öreg temetőben.
2026. szeptember 11-én életének 67. évében elhunyt **Vass János** testvérünk; temetése 2026. október 6-án volt a pomázi református temetőnkben.
2026. szeptember 21-én életének 81. évében elhunyt **Demeterné Dr. Tóth Irén** testvérünk; temetése 2026. október 25-én Budakalászon, a Csalogány utcai temetőben lesz.

Isten vigasztalását kérjük a gyászoló családnak!

Isten Az Én ---

1 Pásztorom Zsoltárok 23:1	2 Kősziklám Zsoltárok 18:2	3 Menedékem Zsoltárok 46:1	4 Gyógyítóm 2Mózes 15:26	5 Gondviselőm 1Mózes 22:14
6 Erőm Zsoltárok 28:7	7 Pajzsom Zsoltárok 3:3	8 Világosságom Zsoltárok 27:1	9 Váram Zsoltárok 91:2	10 Oltalmazóm Zsoltárok 59:17
11 Vigasztalóm 2Korinthus 1:3-4	12 Szabadítóm Zsoltárok 18:2	13 Atyám Róma 8:15	14 Békességem Bírák 6:24	15 Útmutatóm Ézsaiás 43:19
16 Helyreállítóm Zsoltárok 23:3	17 Reménységem Róma 15:13	18 Horgonyom Zsidók 6:19	19 Zászlóm 2Mózes 17:15	20 Énekem 2Mózés 15:2
21 Osztályrészem Zsoltárok 73:26	22 Megváltóm Ézsaiás 54:5	23 Segítőm Zsidók 13:6	24 Királyom Zsoltárok 47:7	25 Menedékem Ézsaiás 25:4
26 Igazságom Jeremiás 23:6	27 Mindenkor Segítőm Zsoltárok 46:1	28 Kezdet és Vég Jelenések 22:13	29 Jó Pásztorom János 10:11	30 Mindenem Kolossé 3:11

HŰSÉGES KEGYELEM

Gyülekezetünk Pomáz város napján

2026. szeptember 19.

ÁLDÁS

Áldott az ÚR, mert meghallgatta esedező hangomat. Erőm és pajzsom az ÚR, benne bízik szívem. Ő megsegített, ezért vidám a szívem, és énekelve adok neki hálát.
(Zsolt 28, 6-7)